

• 1577 •

CHƯƠNG 39

Bí Cập Binh Thư Thử Trung Tàng

Trương Vô Kỵ cầm tay Tạ Tốn, đang tính sánh vai bước ra, Tạ Tốn bỗng nói:

- Khoan đã!

Ông ta chỉ vào một lão tăng trong đám sư chùa Thiếu Lâm kêu lên:

- Thành Côn! Người mau ra đây, trước mặt anh hùng thiên hạ, nói tất cả tiền nhân hậu quả cho mọi người nghe xem nào.

Mọi người ai nấy kinh ngạc, thấy nhà sư đó lưng còng yếu đuối, hình dung ti tiện, tướng mạo khác hẳn Thành Côn. Trương Vô Kỵ đang định nói: "Ông ta không phải Thành Côn đâu!" thì lại nghe Tạ Tốn nói tiếp:

- Thành Côn, người có thể thay đổi tướng mạo, nhưng không thể thay đổi thanh âm. Người chỉ cần tăng hắng một tiếng, ta đã biết ngay ai rồi.

Lão tăng kia cười nham hiểm nói:

- Ai mà nghe lời một thằng mù nói láo nói lếu bao giờ.

Ông ta vừa mở mồm, Trương Vô Kỵ lập tức nhận ra ngay. Hôm đó chàng ở trên Quang Minh Đỉnh nằm trong cái túi vải đã từng nghe Thành Côn trường thiên đại luận nên thanh âm của y chàng nhớ rất rõ, tuy lúc này Thành Côn cố ý chệch họng lại, thân hình tướng mạo cũng cải trang rất khéo léo nhưng giọng nói vẫn không che dấu được. Trương Vô Kỵ liền nhảy ra chặn đường y nói:

- Viên Chân đại sư, Thành Côn tiền bối, đại trượng phu quanh mình lỗi lạc sao không đưa bộ mặt thật của mình ra cho người ta xem?

Thành Côn cải trang ẩn mình trong tăng chúng Thiếu Lâm từ đầu đến cuối không lộ chút sơ hở nào, mãi đến khi thiếu nữ áo vàng chế phục được Chu Chỉ Nhược quả thực ngoài tính toán của y, nhin không nổi nên mới ho khẽ một tiếng, Tạ Tốn sau khi mất mù tai trở thành rất thính, tiếng tăng hắng kia thật chẳng khác gì một tiếng sét giữa ban ngày nên nhận ra ngay ra kẻ thù mà ông vẫn hằng ghi sâu trong xương tủy.

Thành Côn thấy việc đã đổ bể liền tiến ra quát lớn:

- Thiếu Lâm tăng chúng nghe đây, ma giáo lên đây quấy nhiễu đất Phật, coi rẻ bản phái, tất cả cùng ra tay giết sạch chúng không còn phải nói năng gì nữa.

Bọn đồng đảng thủ hạ của y liền nhao nhao đáp lời, rút binh khí tiến lên toan động thủ. Không Trí chỉ vì sư huynh Không Văn bị bọn phản đồ hiệp chế, nín nhịn đã lâu, lúc này nghe Viên Chân ra lệnh cho đồng đảng đánh với Minh Giáo, nếu hai bên hỗn chiến, không biết chùa Thiếu Lâm sẽ có bao nhiêu người bỏ mạng, tính toán nặng nhẹ thiệt hơn thì chuyện sống chết của cả chùa Thiếu Lâm là chuyện lớn, nên liền quát lên:

- Không Văn phương trượng đã rơi vào tay tên phản đồ Viên Chân này rồi, các đệ tử bắt lấy y trước rồi cứu phương trượng sau.

Chỉ giây lát trên đỉnh núi nhốn nháo cả lên. Trương Vô Kỵ thấy Chu Chỉ Nhược nằm gục dưới đất, nét mặt đầy vẻ ủ rũ, trong lòng không nỡ nên tiến lên giải huyết cho nàng, đỡ dậy. Chu Chỉ Nhược hất tay chàng ra, cố gượng đi về với đám đệ tử phái Nga Mi. Bỗng nghe Tạ Tốn sang sang nói:

- Việc ngày hôm nay hoàn toàn do Thành Côn và tôi gây nên mọi chuyện, bao nhiêu ân oán đây đưa, hãy để cho hai người chúng tôi giải quyết. Sư phụ, bao nhiêu tài nghệ của tôi cũng do thầy chỉ dạy; Thành Côn, cả nhà ta bị chính người giết sạch. Đại ân cũng như đại cừ, hôm nay tôi và ông phải thanh toán cho xong.

Thành Côn thấy Không Trí không còn úy kỵ gì nữa mở lời ra lệnh, dấu gì trong số nhà sư phe chính cũng vẫn đông hơn, đồng đảng của mình chỉ là một phần nhỏ, cái mộng lên làm phương trượng của mình đã tan ra mây khói, nghĩ thầm: "Tạ Tốn gây ra biết bao nhiêu điều ác, nếu ta chế ngự được y thì mọi chuyện xấu xa sẽ đổ rớt lên đầu y được. Võ công y đều do ta truyền thụ, hai mắt lại mù, không lẽ mình không đối phó nổi hay sao?". Y bèn nói:

- Tạ Tốn, trên giang hồ biết bao nhiêu anh hùng hảo hán bỏ mạng dưới tay người, hôm nay lại kêu gọi các ma đầu của ma giáo đến quấy nhiễu phúc địa Phật môn, là kẻ thù chung của thiên hạ. Ta thật tiếc đã truyền thụ võ công cho người, lúc này không thể không quét sạch cửa ngõ, trừng trị tên nghịch đồ khi sư diệt tổ.

Nói xong y hung hăng tiến ra trước mặt Tạ Tốn. Tạ Tốn cao giọng nói:

- Quý vị anh hùng bốn phương nghe đây: Võ công của Tạ Tốn này, nguyên là do vị Thành Côn sư phụ đây dạy cho, thế nhưng y bức gian vợ tôi không được, giết cha mẹ vợ con tôi. Thầy trò tuy thân, nhưng cũng không thân bằng cha sinh mẹ đẻ ra mình. Tôi tìm y để báo thù, liệu có đáng hay không?

Bốn bề quần hùng cất tiếng hò reo vang động:

- Đáng báo thù! Đáng báo thù!

Thành Côn không nói một lời, nghe vù một tiếng đánh ra một chưởng vào đầu Tạ Tốn. Tạ Tốn nghiêng qua, tránh chỗ yếu hại trên đỉnh đầu, nghe bốp một tiếng chưởng đó trúng ngay vai ông ta. Tạ Tốn hừ một tiếng không trả đòn nói:

- Thành Côn, năm xưa người truyền cho ta chiêu Trường Hồng Kinh Thiên có nói là nếu đánh trúng địch thủ rồi, thì phải sử dụng Hồn Nguyên Nhất Khí Công để đả thương địch, hà cớ gì người lại không vận công? Hay là vì tuổi đã cao, không còn vận công được nữa?

Thì ra chiêu đầu tiên Thành Côn sử dụng chỉ là hư chiêu, có ngờ đâu đối phương lại không tránh né, đánh là trúng ngay. Thế nhưng chiêu này y hoàn toàn không sử dụng kinh lực cho nên Tạ Tốn không bị thương.

Thành Côn tay trái đánh như ra, tay phải lại tung ra một chưởng nữa. Tạ Tốn nghiêng người tránh qua, cũng không trả đòn. Thành Côn hai chân liên hoàn cước đá tới, bốp bốp hai tiếng, hông Tạ Tốn trúng luôn hai cái. Hai cú đá đó kinh lực thật là ghê gớm, mặc dầu Tạ Tốn thân thể cao to nhưng cũng chịu không nổi, oa lên một tiếng, hộc ra một ngụm máu tươi.

Trương Vô Kỵ vội kêu lên:

- Nghĩa phụ, trả đòn đi. Sao cha lại chỉ chịu đựng mà không đánh trả?

Tạ Tốn thân hình lão đảo, gượng cười nói:

- Y là sư phụ ta, có chịu hai cú đá và một chưởng thì cũng đáng.

Nói xong ông hú lên một tiếng, múa chưởng đánh ra. Thành Côn trong bụng kêu thầm: "Tiếc quá, tiếc quá! Ta vẫn tưởng y với mình thù sâu tựa biển, vừa gặp là đánh chí mạng ngay, nếu biết y nhường mình ba chiêu thì ngay từ đầu lập tức hạ sát thủ đầu để mất cái dịp may này!". Y thấy thế chưởng của Tạ Tốn thật là lợi hại, lập tức tay trái đưa xéo ra, gạt chưởng lực của đối phương thân hình xoay nửa vòng đã lướt ra sau lưng, khinh thường Tạ Tốn mắt không nhìn thấy, một chưởng nhẹ nhàng đánh vào. Thế nhưng Tạ Tốn tưởng như có mắt, đá ngược về sau. Thành Côn nhảy vọt lên, từ trên không như chim ưng chụp xuống. Y đã vào tuổi 'cổ lai hi' nhưng thân pháp vẫn nhanh nhẹn như người còn trẻ. Tạ Tốn hai tay đỡ lên, thế đánh của Thành Côn từ trên xuống bị chặn lại, bật trở lên, trên lưng chừng lại xoay một cái đánh xuống lần nữa.

Hai người vừa ra tay, lấy nhanh chóng nhanh thoáng một cái đã trao đổi luôn bảy tám chục chiêu. Tạ Tốn tuy hai mắt không nhìn thấy gì thế nhưng võ công của ông ta toàn do Thành Côn truyền dạy, quyền cước của học trò mình

Thành Côn dĩ nhiên biết rành, mà chiêu số của Thành Côn thì Tạ Tốn cũng thuộc nằm lòng. Sau mấy chục năm công phu tu tập nội công của hai người ai cũng tiến triển nhưng quyền cước chiêu thuật thì vẫn là của bản môn cho nên Tạ Tốn đâu không sáng mắt vẫn biết được mình ra chiêu, đối phương sẽ sách giải như thế nào cho nên mỗi chiêu tung ra đều ngậm hờn sẵn vài cách biến hóa. Hơn nữa ông ta kém Thành Côn mười mấy tuổi, khí huyết còn tráng kiện hơn, khí hậu trên Băng Hỏa đảo lại lạnh buốt rất lợi cho việc tu luyện nội công, thành thử đã trên trăm chiêu mà vẫn không lép vế chút nào.

Tạ Tốn thù Thành Côn sâu như bể, canh cánh chờ đợi mấy chục năm qua bây giờ mới có dịp giao đấu, Trương Vô Kỵ vẫn tưởng ông ta sẽ đánh thí mạng ngay để mong cả hai cùng chết, nào ngờ mỗi chiêu mỗi thức đều trầm ổn lạ thường, bảo vệ môn hộ thật là nghiêm nhặt. Lúc đầu chàng hơi lấy làm lạ nhưng sau khi xem mấy chục chiêu rồi mới hiểu ra, võ công Thành Côn xem ra không kém Độ Ách, Độ Nạn, Độ Kiếp ba nhà sư, nếu Tạ Tốn ngay từ đầu nóng máu hung hăng, chỉ e không chịu nổi ba trăm chiêu. Rõ ràng trong lòng Tạ Tốn mối thù càng sâu thì ra tay lại càng dè dặt, chỉ e nếu mình bị bại dưới tay Thành Côn thì mối thù cha mẹ vợ con đành đổ xuống sông xuống biển.

Thấm thoát hai bên đã trao đổi trên hai trăm chiêu, Tạ Tốn quát lên một tiếng, đánh vù ra một quyền. Quan Năng của phái Không Động liền kêu lên:

- Thất Thương Quyền!

Chỉ thấy Tạ Tốn trái phải liên tiếp tung ra, thật là uy mãnh, chur lão của phái Không Động ai nấy kinh hãi, ai cũng thẹn là mình không sao kịp được. Thành Côn liên tiếp né tránh được ba quyền, đợi quyền của Tạ Tốn vừa đánh tới, chưởng tay phải liên đẩy ra, nghe bộp một tiếng, quyền chưởng đụng nhau, Tạ Tốn râu tóc dựng đứng, uy phong lâm liệt đứng yên không động đậy trong khi Thành Côn phải lùi lại ba bước.

Trong đám người đứng xem không ít kẻ lớn tiếng reo hò. Cừ oán và nguyên nhân Tạ Tốn với Thành Côn như thế nào, lúc đó trên giang hồ đã truyền khắp nơi. Mọi người tuy giận Tạ Tốn ra tay độc ác, giết hại người ngay nhưng cũng hiểu được cảnh bi thảm mà ông ta phải chịu, Thành Côn quá ư gian hiểm, trừ những người có thân nhân bị Tạ Tốn giết hại, quá nửa còn lại ai cũng mong ông ta đắc thắng.

Tạ Tốn tiến lên ba bước, vù vù đánh ra hai quyền nữa, Thành Côn trả lại hai chưởng, lại phải lùi ba bước. Trương Vô Kỵ kêu thầm: "Hồng rồi! Thành Côn sử dụng Thiếu Lâm Cửu Dương Công, là công phu học được sau khi báỉ Không Kiến thần tăng làm thầy, nghĩa phụ chưa được truyền thụ".

Tạ Tốn khi luyện pho Thất Thương Quyền chỉ cần mau thành công, năm xưa đã bị nội thương, trong quyền vốn có khuyết điểm, Thành Côn biết rõ điều đó cố ý làm như yếu thế, đem Thiếu Lâm Cửu Dương Công ra sử dụng. Mỗi quyền Tạ Tốn đánh ra, Thành Côn chỉ chịu có bảy phần, dùng Cửu Dương Công hóa giải, còn ba phần phản kích trở về. Tạ Tốn vù vù liên tiếp đánh mười hai quyền, Thành Côn liên tiếp lùi mấy chục bước, thoát trông thì tưởng Tạ Tốn thành công lớn, nhưng thực ra nội thương càng lúc càng nặng.

Trương Vô Kỵ hết sức bồn chồn, đây là cơ hội phục thù nghĩa phụ ngày đêm mơ tưởng, chàng cách nào cũng không thể ra tay giúp đỡ, nhưng nếu tiếp tục đấu thêm vài mươi chiêu nữa, Tạ Tốn ắt sẽ học máu chết liền. Không Trí đột nhiên lạnh lùng nói:

- Viên Chân, sư huynh ta năm xưa truyền thụ Thiếu Lâm Cửu Dương Công cho người để người đem ra hại người hay sao?

Thành Côn cười khẩy đáp:

- Ân sư ta chết vì Thất Thương Quyền, hôm nay ta nhất quyết báo thù cho lão nhân gia.

Triệu Mẫn đột nhiên kêu lên:

- Cửu Dương Công của Không Kiến thần tăng cao siêu hơn người nhiều sao ông ta lại không chống đỡ nổi Thất Thương Quyền? Không Kiến thần tăng bị hại vì tay tên gian tặc là người. Người đánh lừa lão nhân gia đứng ra hóa giải oan nghiệt, để cho ông chịu đòn mà không đánh trả. Ha ha, người thử xem, thử xem sau lưng người ai đang đứng đó? Mặt đầy máu, hầm hầm nhìn vào lưng người kia kìa, chẳng phải Không Kiến thần tăng thì là ai?

Thành Côn biết chắc chỉ là dọa xuông nhưng sau khi phạm tội ác đó rồi trong tâm không khỏi áy náy cho nên cũng thấy rợn người. Ngay lúc đó, Tạ Tốn lại đánh một quyền ra, Thành Côn giơ chưởng đỡ, thân hình hơi lão đảo nhưng không lui về sau vì đã phân tâm nên chân khí hơi tán loạn. Y bị trúng quyền ngay ngực, khí huyết trộn trạo, vội vàng thi triển khinh công chạy quanh Tạ Tốn một hồi mới lấy lại được quân bình.

Triệu Mẫn lại kêu lên:

- Không Kiến thần tăng, ngài cứ theo sát y, đúng rồi, cứ như thế, hà hơi lạnh vào cổ y. Ngài chết vì tay học trò, y cũng sẽ chết về tay học trò, cái đó mới là ông trời có mắt làm ác gặp ác, báo ứng nhãn tiền.

Thành Côn bị nằng dọa đến nổi da gà, thần hồn nát thần tính, thấy quả sau lưng có gió lạnh thổi tới mình, trong cơn hoảng loạn quên mất rằng trên đỉnh núi gió núi thổi ngày đêm không ngừng, hướng chỉ hai người nhảy nhót giao đấu, sau lưng có gió là chuyện đương nhiên.

Triệu Mẫn thấy y hơi phân vân, lại nói:

- ối chao! Thành Côn, người thử ngoái đầu lại xem ai ở sau lưng? Người không dám quay lại à? Vậy xem dưới đất hai người giao đấu, sao lại có đến ba cái bóng?

Thành Côn không suy nghĩ quay nhìn xuống đất, quả nhiên giữa hai bóng người có một khoảng thâm hơn, trong bụng hơi hoảng, Tạ Tốn đã đánh ngay một quyền. Thành Côn không kịp sách giải, cũng tổng một quyền ra chọi lại, nghe bình một tiếng, hai người sử dụng chân lực đấu với nhau nên đều lao đảo lùi về sau một bước.

Thành Côn bấy giờ mới nhìn kỹ thấy cái bóng đó chẳng qua chỉ là bóng cây tùng bị gãy mà thôi. Y giao đấu đã lâu mà chưa thắng được, trong bụng cũng hơi nóng ruột nghĩ thầm: "Y là học trò của ta, hai mắt lại mù, sao ta lại trị y không nổi, những kẻ tâm phúc đứng ngoài xem làm sao còn coi ta ra gì? Huyền Âm Chỉ thần công của ta hôm trước bị tên tiểu tặc ác ôn Trương Vô Kỵ dùng nội lực thuần dương phá mất rồi chứ không thì hôm nay đâu có phải dây dưa mãi với Tạ Tốn thế này? Tình hình trước mắt xem ra nguy hiểm quá, phải làm cách nào chế ngự ngay tên nghịch đồ mới mong uy hiếp được Minh Giáo, sau đó mới khiêu khích kẻ thù của y cùng xông lên. Có như thế mình mới mong thoát thân được".

Y nghĩ như thế lập tức liền len lén di chuyển về phía cây thông gãy hai bước. Tạ Tốn liền tiếp đánh ra ba quyền, tiến lên hai bước, Thành Côn lại lùi thêm hai bước nữa, toan dụ cho Kim Mao Sư Vương tiến về phía cây tùng. Tạ Tốn đang toan đuổi theo tấn công, Trương Vô Kỵ kêu lên:

- Nghĩa phụ, coi chừng dưới chân!

Tạ Tốn giật mình, nhảy lách qua một bên nhưng đã hơi chậm lại, Thành Côn liền lợi dụng sơ hở, đánh ra một chưởng lạng như tờ, vừa trúng ngay giữa ngực Tạ Tốn liền nhả nội lực đẩy Tạ Tốn ngã ngửa về sau. Thành Côn lập tức giơ chân đạp xuống đầu đối phương, Tạ Tốn vội lăn ra xa đứng bật dậy, trên miệng máu chảy ròng ròng. Thành Côn đứng yên không cử động, tay phải lại chậm chậm đánh ra. Tạ Tốn đấu với y toàn là nhờ chiêu số quen thuộc lại thêm nghe tiếng gió mà nhận định tình hình, bây giờ Thành Côn ra chiêu không theo chưởng pháp chỉ nhẹ nhàng đưa tới trước mặt rồi bất ngờ đánh ra trúng ngay vai địch thủ. Tạ Tốn thân hình loạng choạng, cố gượng đứng lại.

Người chung quanh đa số không phục, nhao nhao la ó:

- Mắt sáng đánh với mắt mù mà lại dùng thủ đoạn hèn hạ thế sao?

Thành Côn chẳng thèm để ý, lại chậm chậm đánh ra một chưởng. Tạ Tốn tập trung tinh thần lắng nghe, vừa thấy chưởng của địch ủa tới liền giơ tay gạt ra. Trương Vô Kỵ thấy mớ tóc vàng của ông ta bù xù, khóe miệng đầy máu, trong lòng vừa phẫn nộ vừa bối rối, biết rằng nếu còn đấu tiếp, cha nuôi mình thế nào cũng chết dưới tay Thành Côn, nhưng nếu như mình ra tay tương trợ đâu có giết được Thành Côn, nghĩa phụ cũng vẫn ôm mối hận cả đời. Chàng nắm lấy tay Triệu Mẫn hỏi dồn:

- Em nghĩ xem có kế gì không?

Triệu Mẫn đáp:

- Chàng len lén ném ám khí, bắn mù hai mắt y được không?

Trương Vô Kỵ lắc đầu:

- Nghĩa phụ thà chết chứ không để anh làm thế đâu?

Lại thấy Thành Côn chậm chậm đánh ra một chưởng nữa, Triệu Mẫn kêu lên:

- Trên ngực.

Tạ Tốn liền giơ quyền đánh thẳng vào ngực, chưởng của Thành Côn chưa xong hân vội vàng rút về. Y liên tiếp chậm chậm đánh ra mấy chiêu đều bị Triệu Mẫn báo động kịp nên liên tương kế tựu kế nhẹ nhàng đánh ra một chưởng vào đầu vai bên phải của Tạ Tốn. Triệu Mẫn kêu lên:

- Vai phải!

Vai trái của Thành Côn hơi rung động, Trương Vô Kỵ hiểu ngay vội kêu:

- Sau lưng!

Tạ Tốn nghe Triệu Mẫn nhắc rồi liền giơ tay phải lên chống đỡ đầu vai, ngờ đâu chưởng của Thành Côn chỉ là hư chiêu đợi Tạ Tốn vừa giơ tay ra, tay trái thừa cơ đánh vào nghe bộp một tiếng trúng ngay lưng một đòn thật nặng. Trương Vô Kỵ tuy đã kịp thời cảnh cáo nhưng chiêu đó của Thành Côn thật nhanh, Tạ Tốn khi nghe Trương Vô Kỵ gọi thì không còn kịp biến chiêu nữa rồi.

Mọi người hốt hoảng kêu la, Tạ Tốn đã phun ra một ngụm máu trúng thẳng vào mặt Thành Côn. Thành Côn "A" lên một tiếng, giơ tay lên chùi, còn Tạ Tốn ngã lăn dưới đất. Bỗng nghe cả hai người cùng kêu thét lên rồi trước mắt không còn thấy ai đâu nữa.

Thì ra Tạ Tốn bị ngã rồi, lập tức ôm chặt lấy hai chân Thành Côn, hết sức vật y xuống, hai người cùng rơi tõm vào trong địa lao. Trong hầm nước ngập đến cổ, tối om om, Thành Côn tự nhiên chẳng khác gì người mù. Y vội nhảy về sau cốt sao càng xa địch thủ càng tốt. Thế nhưng hầm đá đó rất hẹp, y

nhảy là dụng ngay vào vách, vừa phóng lên thì bụng đã trúng phải một đòn Thất Thương Quyền, đau thấu tâm can. Thành Côn biết mình trúng phải quyền đó bị thương rất nặng, nếu tiếp tục nhảy lên thì sẽ tiếp tục bị đòn, vội vàng biến chiêu dùng Tiểu Cầm Nã Thủ đối phó. Tiểu Cầm Nã Thủ vốn dùng chiến đấu trong khi trời tối nên phải ứng biến thật nhanh, mắt không nhìn thấy nhưng ngón tay, bàn tay, cánh tay, khuỷu tay dù nơi nào dụng phải địch, lập tức bắt nắm cào cấu đâm móc bẻ vặn ngay. Tạ Tốn quát lên một tiếng cũng dùng Tiểu Cầm Nã Thủ để chống lại.

Mọi người chỉ nghe thấy trong hầm sâu tiếng hò hét liên miên, xen lẫn tiếng quyền cước dụng phải da thịt nghe ròn như đậu rang, từng chập từng chập nước văng lên ào ào, hẳn là hai người đang hết sức tấn công nhau. Trương Vô Kỵ tim đập thình thịch, thầm nghĩ nếu như nghĩa phụ gặp hung hiểm thì chàng cũng đành chịu không sao ra tay cứu được, cũng không cách nào nhảy vào trong hầm thành thử sau lưng mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm.

Tạ Tốn hai mắt đã mù trên hai chục năm, công phu nghe tiếng gió biện luận đã rất thuần thục, lấy tai thay mắt quen lắm rồi. Còn Thành Côn ở trong hầm nước chỉ đánh đấm loạn xạ cầu may, hai bên kẻ yếu người mạnh lập tức xoay chiều. Thành Côn trong lòng kinh hãi không biết tính sao, chỉ còn cách hai tay sử dụng Tiểu Cầm Nã Thủ thật nhanh như gó táp mưa sa, thi triển hết độc chiêu này đến độc chiêu khác, nghĩ thầm: "Không thể để cho y đánh trúng thêm một chưởng nào nữa, phải làm đủ mọi cách ra khỏi hầm đấu tiếp".

Quần hùng ai nấy nhích lại miệng hầm, lòng bàn tay người nào cũng đỏ mồ hôi, chỉ nghe tiếng hò hét của Thành Côn và Tạ Tốn vọng lên không dứt, xem ra chưa phân thắng bại. Bỗng nghe Thành Côn kêu lên một tiếng thảm thiết, kể đó hai bóng người từ dưới địa lao cùng bay vọt lên.

Dưới ánh mặt trời, cả Thành Côn lẫn Tạ Tốn hai mắt đều ứa máu, sừng sững nhìn nhau không ai cử động. Thì ra trong khi kịch đấu, Tạ Tốn hai tay gạt ra tấn công vào hai bên hông Thành Côn. Thành Côn mừng rỡ kêu lên:

- Trúng!

Bàn tay phải ngón tay giữa và ngón tay trỏ lập tức đâm vào hai mắt Tạ Tốn. Đó là chiêu Song Long Sang Châu, một chiêu vốn dĩ thật tầm thường nhưng xen vào dùng trong Tiểu Cầm Nã Thủ lại có uy lực rất lớn, đối phương thể nào cũng phải lách đầu qua tránh, bàn tay trái lập tức quét qua thể nào cũng trúng huyệt Thái Dương của địch. Ngờ đâu Tạ Tốn không tránh cũng không né, cũng lại kêu lên:

- Trúng!

Ông ta cũng tung ra đúng ngay chiêu Song Long Sang Châu, ngón trỏ ngón giữa đâm luôn vào hai mắt Thành Côn. Thành Côn hai ngón tay đâm

trúng mắt Tạ Tốn, trong đầu lập tức nhanh như ánh chớp nghĩ ra: "Chết rồi!" thì mắt đã đau nhói, hai ngón tay Tạ Tốn đã đâm vào. Hai người bị thương y hết nhau, nhưng Tạ Tốn mũi sấn có bị song chỉ của Thành Côn đâm thêm cũng chỉ là tổn thương da thịt, còn Thành Côn nay biến thành người mù.

Tạ Tốn cười khẩy nói:

- Làm người mù có thích hay không?

Vừa một tiếng quyền đã đánh ra, Thành Côn mắt không nhìn thấy không cách nào tránh được, chiêu Thất Thương Quyền đó trúng ngay giữa ngực. Tay trái Tạ Tốn lại đánh ra, Thành Côn lao đảo lùi lại ngã gục trên cây tùng bị gãy, máu miệng trào ra như suối. Đột nhiên Độ Ách cất tiếng nói:

- Nhân quả báo ứng! Thiện tai! Thiện tai!

Tạ Tốn sững sờ, quyền thứ ba vừa đánh ra giữa chừng ngừng lại không phát nữa, nói:

- Ta vốn dĩ định đánh ngươi đủ mười ba đòn Thất Thương Quyền. Thế nhưng ngươi võ công mất hết, hai mắt lại mù, từ nay trở thành tàn phế, không còn làm chuyện ác trên đời được nữa rồi. Mười một quyền còn lại không cần đánh tiếp.

Bọn Trương Vô Kỵ thấy ông ta toàn thắng, ai nấy reo hò vang dậy. Tạ Tốn đột nhiên ngời phịch xuống đất, xương cốt toàn thân lớp lớp kêu ran. Trương Vô Kỵ kinh hãi, biết ông vận ngược nội tức để hóa tán hết võ công, vội kêu lên:

- Nghĩa phụ, đừng làm thế!

Chàng vọt lên đang toan giơ tay dè vào lưng ông ta, dùng Cửu Dương thần công ngăn chặn lại.

Tạ Tốn bỗng từ dưới đất nhảy vọt lên, tay đâm mạnh vào ngực mình một cái, trong miệng máu chảy vọt ra. Trương Vô Kỵ vội đỡ ông ta, thấy bàn tay yếu ớt vô cùng, quả nhiên võ công mất hết cả rồi, không còn có thể khôi phục được nữa.

Tạ Tốn giơ tay chỉ Thành Côn nói:

- Thành Côn, người giết cả nhà ta, ta hôm nay cũng hủy đôi mắt, phế bỏ võ công ngươi để trả thù. Sư phụ, một thân võ công của đệ tử do thầy truyền thụ, bây giờ cũng hủy bỏ hết, trả lại cho người. Từ giờ trở đi, tôi với ông không ơn không oán, ông không còn bao giờ thấy mặt tôi, tôi cũng không bao giờ thấy ông nữa.

Thành Côn hai tay ôm mắt, hừ một tiếng, không trả lời. Quần hùng ai nấy thần thờ, không ngờ cái oan nghiệt thầy trò tương tranh lại ra nông nổi này.

*

* *

Tạ Tốn cao giọng hiên ngang nói:

- Tạ Tốn này tác ác đa đoan, vốn không mong sống được đến hôm nay. Trong chư vị anh hùng thiên hạ, có vị nào thân nhân, bạn bè bị Tạ mổ giết hại, xin mời ra lấy mạng Tạ mổ cho xong. Vô Kỵ, con không được ngăn trở, cũng không được sau này báo thù, để khỏi tăng thêm tội nghiệp cho nghĩa phụ.

Trương Vô Kỵ ngậm nước mắt vâng lời. Trong đám người chung quanh không ít kẻ đối với ông ta cừ oán thực sâu, thế nhưng thấy Tạ Tốn trả mối thù toàn gia bị giết cũng chỉ phế hết võ công Thành Côn, rồi võ công chính mình cũng hủy, nếu tiến lên đâm một kiếm, đánh một quyền thì quả không anh hùng chút nào.

Bỗng từ đám đông một hán tử bước ra nói:

- Tạ Tốn, cha ta Nhạn Linh Phi Thiên Dao Khuru lão anh hùng chết dưới tay ngươi, ta ra đây báo thù cho tiên phụ.

Nói xong đi đến trước mặt Tạ Tốn. Tạ Tốn thản nhiên nói:

- Đúng thế, lệnh tôn quả thực bị tại hạ sát hại, xin mời Khuru huynh ra tay.

Gã họ Khuru rút đao ra cầm tay, tiến lên hai bước. Trương Vô Kỵ trong lòng hỗn loạn, nếu như không ra tay ngăn trở, nghĩa phụ sẽ chết dưới đao người này, còn nếu đánh đuổi y đi, e rằng nghĩa phụ sống ngày nào phiền não ngày nấy, huống chi ông hai mắt đã mù, võ công phế hết, có sống cũng chẳng còn gì vui thú, quả thực không biết tính sao cho phải. Chàng thân hình run rẩy, không tự chủ nổi tiến lên hai bước.

Tạ Tốn quát lớn:

- Vô Kỵ, nếu con ngăn không cho người ta báo thù thế là đối với cha đại đại bất hiếu đó. Sau khi ta chết đi, con hãy xuống dưới địa lao coi cho kỹ sẽ biết mọi việc.

Gã họ Khuru cầm đao giơ lên ngực, đột nhiên nước mắt chảy ròng ròng, nhỏ toẹt một bãi nước bọt vào mặt Tạ Tốn, nghẹn ngào nói:

- Tiên phụ một đời anh hùng, nếu cha tôi ở trên trời linh thiêng, thấy tôi cầm đao giết một người mù không còn chút võ công nào, thế nào cũng giận tôi chẳng ra gì ...

Nghe keng một tiếng, y đã vút đao xuống đất ôm mặt chạy trở vào đám đông. Kế đó một người đàn bà trung niên bước ra, nói:

- Tạ Tốn, ta ra đây báo thù cho chồng ta là Âm Dương Phán Quan Tân Đại Bàng.

Bà ta cũng đến nhổ một bãi nước bọt vào mặt Tạ Tốn rồi khóc òa lên bỏ đi. Trương Vô Kỵ thấy nghĩa phụ liên tiếp chịu nhục nhưng vẫn đứng yên không nói năng gì, trong lòng đau như dao cắt. Hào sĩ trong võ lâm coi cái chết nhẹ tựa lông hồng nhưng quyết không chịu bị nhục cho nên mới có câu "sĩ khả sát nhi bất khả nhục". Hai người này nhổ nước bọt vào mặt ông quả là đại nhục nhưng Tạ Tốn vẫn thản nhiên chịu đựng, đủ biết ông đã cực kỳ hối hận về những tội lỗi đã làm trong quá khứ. Trong đám người từng kẻ từng kẻ bước ra, có người tát Tạ Tốn hai cái, có kẻ đá ông một cái, cũng có người cất tiếng chửi bới nhưng trước sau ông chỉ cúi đầu chịu đựng, không tránh né cũng không nói lại nửa câu.

Cứ như thế đến hơn ba chục người, ai cũng làm nhục Tạ Tốn một chuyện. Sau cùng là một đạo nhân râu dài bước ra, cúi đầu nói:

- Bần đạo Thái Hư Tử, có hai vị sư huynh bị chết dưới tay Tạ đại hiệp. Hôm nay bần đạo được nhìn thấy phong phạm của Tạ đại hiệp trong lòng thực là hổ thẹn, dưới kiếm của bần đạo cũng đã từng giết vô số hào kiệt hắc đạo bạch đạo. Nếu như tôi đi kiếm Tạ đại hiệp báo thù thì người khác cũng kiếm tôi báo thù.

Nói xong rút phát trường kiếm, tay trái giơ ra búng một cái, nghe keng một tiếng thanh kiếm đã gãy làm hai. Y cầm thanh kiếm gãy ném xuống đất, quay sang hành lễ với Tạ Tốn rồi lui về.

Quần hùng xôn xao bàn tán, gã Thái Hư Tử này trên giang hồ tiếng tăm không mấy nổi, võ công cao siêu như thế đã khó, nhưng khó hơn cả là có được tâm địa rộng rãi dám tự trách mình, xem ra chẳng còn ai đứng ra làm khó Tạ Tốn thêm nữa.

Ngờ đâu quần hùng còn đang huyền não, một nữ ni trung niên từ phái Nga Mi bước ra, đến trước mặt Tạ Tốn nói:

- Cái thù giết chồng ta, ta cũng nhổ một bãi nước bọt để kết thúc.

Nói xong há mồm nhổ toẹt một bãi vào trán Tạ Tốn. Bãi nước miếng đó kinh phong rất mạnh, bên trong lại có một chiếc cương đỉnh hình hạt táo. Tạ Tốn nghe thấy tiếng gió có điều khác lạ, gượng cười nhưng không tránh né, nghĩ thầm: "Bây giờ ta mới chết cũng đã muộn lắm rồi".

Bỗng thấy một bóng vàng thấp thoáng, cô gái áo vàng đã nhảy tới trước mặt, phất một cái cuộn luôn chiếc cương đỉnh vào trong tay áo, quát hỏi:

- Vị sư thái này pháp danh xưng hô thế nào?

Nữ ni kia đột kích không trúng, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng, nói:

- Ta là Tĩnh Chiếu.

Cô gái nói:

- Hừ, Tĩnh Chiếu, Tĩnh Chiếu à? Trước khi xuất gia, chồng bà tên gì? Vì sao bị Tạ đại hiệp giết chết?

Tĩnh Chiếu giận dữ đáp:

- Cái đó có liên quan gì đến cô? Việc gì mà cô phải xen vào?

Cô gái áo vàng nói:

- Tạ đại hiệp sám hối tội lỗi khi xưa, nếu ai muốn báo thù cho cha anh thầy bạn, dầu có đem bầm vằm ông ta ra, Tạ đại hiệp cũng cam chịu, người ngoài không ai được can thiệp vào. Thế nhưng nếu như có ai bụng dạ bất lương, muốn nhân cơ hội đục nước béo cò, giết người bịt miệng, thì người khác có quyền can thiệp vào.

Tĩnh Chiếu nói:

- Ta với Tạ Tốn không thù không oán, việc gì phải giết người bịt ...

Chữ "miệng" chưa kịp nói ra, bà ta biết mình lỡ lời, vội nín bặt, mặt trắng bệch, sợ hãi liếc Chu Chỉ Nhược một cái. Cô gái áo vàng nói:

- Đúng thế! Sự thái với Tạ đại hiệp không thù không oán, việc gì phải giết người bịt miệng? Hừ, phái Nga Mi hàng chữ Tĩnh trong số mười hai người, Tĩnh Huyền, Tĩnh Hư, Tĩnh Không, Tĩnh Tuệ, Tĩnh Già, Tĩnh Chiếu đều là khuê nữ xuất gia, chồng ở đâu ra?

Tĩnh Chiếu không nói nữa lời quay mình định bỏ chạy. Cô gái áo vàng quát lớn:

- Đâu có bỏ chạy dễ dàng đến thế!

Nàng ta tiến lên hai bước, giơ chưởng chộp vào đầu vai ni cô, Tĩnh Chiếu nghiêng người tránh được trảo đó. Cô gái áo vàng liền giơ ngón tay trở đâm vào hông, kế đó đá lên trúng ngay huyệt Hoàn Khiêu trên đùi. Tĩnh Chiếu ối lên một tiếng ngã lăn ra đất. Cô gái cười khẩy nói:

- Chu cô nương, cái kế sát nhân diệt khẩu của cô độc địa thật.

Chu Chỉ Nhược lạnh lùng đáp:

- Tĩnh Chiếu sư tử muốn báo thù Tạ Tốn, có cái gì là sát nhân diệt khẩu?

Tay trái phát một cái nói:

- ở đây vô số đệ tử danh môn chính phái vậy mà chẳng phân biệt được đâu tà đâu chính, bằng lòng nhập bọn với bàng môn yêu ma. Phái Nga Mi không thể cá mè một lứa, thôi mình đi.

Người của phái Nga Mi cùng đáp ứng đứng cả dậy. Hai người nữ đệ tử đến đầu Tỉnh Chiếu lên, cô gái áo vàng không ngăn trở gì nữa. Chu Chỉ Nhược tất lãnh đồng môn xuống núi.

Trương Vô Kỵ đi đến trước cô gái áo vàng, vái một cái nói:

- May được tỉ tỉ mấy phen giúp đỡ, đại ân đại đức không chỉ lấy lời mà tạ được. Chỉ mong được biết phương danh để Trương Vô Kỵ này ngày đêm ghi nhớ trong lòng.

Cô gái mỉm cười nói:

Một người sống mà như đã chết,

Núi Chung Nam qui ẩn từ lâu.

Thần điều hiệp lữ danh đầu,

Hồng trần xa lánh biết đâu mà tìm.

(Chung Nam sơn hậu,

Hoạt tử nhân mộ.

Thần điều hiệp lữ,

Tuyệt tích giang hồ)

Nói xong kéo vạt áo lên thi lễ, vẫy tay một cái dẫn tám thiếu nữ áo trắng áo khoan thai đi khỏi. Trương Vô Kỵ đuổi theo nói:

- Xin tỉ tỉ dừng bước đã.

Cô gái áo vàng không đáp lời vẫn tiếp tục xuống núi. Cô bé bang chủ Cái Bang Sử Hồng Thạch kêu lên:

- Dương tỉ tỉ, Dương tỉ tỉ!

Chỉ nghe từ lưng chừng núi vọng lên tiếng cô gái:

- Những việc lớn của Cái Bang, xin Trương giáo chủ hết sức giúp đỡ cho.

Trương Vô Kỵ cũng lớn tiếng đáp lại:

- Vô Kỵ tuân mệnh.

Cô gái đáp:

- Xin đa tạ.

Mấy tiếng "đa tạ" kia văng vẳng truyền đến hai bên đã cách nhau thật xa nhưng vẫn rõ lạ thường, Trương Vô Kỵ trong dạ không khỏi bồi hồi.

*

* *

Không Trí đi đến trước mặt Thành Côn quát hỏi:

- Viên Chân, mau ra lệnh thả phương trượng ngay. Lão phương trượng nếu có chuyện gì, tội nghiệp của người càng to lớn.

Thành Côn gượng cười:

- Việc đã đến nước này thì tất cả cùng chết hết. Lúc này dầu ta có muốn thả hòa thượng Không Văn ra thì cũng không kịp nữa rồi. Mất người không mù mà cũng chẳng thấy lửa bốc lên hay sao?

Không Trí hoảng hốt, quay đầu nhìn xuống chân núi, quả nhiên thấy dưới chùa khói đen bốc lên lửa đang lem lém cháy, kêu lên:

- Đạt Ma Đường cháy rồi! Mau! Mau xuống cứu hỏa.

Quần tăng đại loạn, chạy tứ tán xuống dưới núi. Bỗng thấy chung quanh Đạt Ma Đường những vòi nước phun vào chẳng khác gì những con bạch long, chẳng mấy chốc những ngọn lửa đều tắt ngúm. Không Trí chấp tay niệm Phật nói:

- A Di Đà Phật, chùa Thiếu Lâm may thoát được một tai kiếp.

Chẳng mấy chốc hai tăng nhân chạy lên núi bẩm báo:

- Khải bẩm sư thúc tổ, bọn phản nghịch thủ hạ của Viên Chân phóng hỏa đốt Đạt Ma Đường, may nhờ có các anh hùng trong Hồng Thủy Kỳ của Minh Giáo trượng nghĩa ra tay dập được lửa rồi.

Không Trí đến trước mặt Trương Vô Kỵ, chấp tay vái chào nói:

- Ngôi chùa Thiếu Lâm cổ kính đã nghìn năm nay qua được một cơn hỏa kiếp toàn là nhờ đại ân đại đức của Trương giáo chủ, toàn thể tăng chúng trong chùa dầu có nát thân cũng không báo đáp được.

Trương Vô Kỵ khiêm tốn hoàn lễ nói:

- Chuyện đó đương nhiên phải làm, đại sư việc gì phải đa lễ.

Không Trí nói:

- Không Văn phương trượng bị bọn phản đồ bắt giữ trong Đạt Ma Viện, lửa dập được rồi nhưng không biết tể sư huynh an nguy ra sao. Trương giáo chủ và chư vị anh hùng xin đợi cho một chút, lão nạp đi xem ra thế nào.

Thành Côn cười ha hả nói:

- Trên người Không Văn tẩm đầy dầu mỡ, lửa vừa cháy lên thì y cháy trước. Hồng Thủy Kỳ có cứu là cứu Đạt Ma Viện chứ làm sao cứu nổi lão phương trượng.

Bỗng từ lưng chừng núi có tiếng người vọng lên:

- Hồng Thủy Kỳ không cứu nổi nhưng còn Hậu Thổ Kỳ.

Tiếng nói đó chính là tiếng của Phạm Dao. Y vừa nói xong đã thấy cùng với chuông kỳ sứ Hậu Thổ Kỳ Nhan Viên chạy lên núi, hai người dìu một lão tăng, chính là phương trượng Không Văn chùa Thiếu Lâm, cả ba người quần áo tả tơi, râu tóc cháy xém trông rất thê thảm. Không Trí tiến lên ôm lấy Không Văn, kêu lên:

- Sư huynh có sao không? Sư đệ vô năng tội thật đáng chết.

Không Văn mỉm cười nói:

- Cũng nhờ có hai vị Phạm thí chủ và Nhan thí chủ từ dưới đất chui lên cứu, nếu không ta với sư đệ chắc chẳng còn dịp gặp lại nhau.

Không Trí kinh hãi nói:

- Tài chui dưới đất lên của Hậu Thổ Kỳ Minh Giáo thần diệu thật.

Ông ta quay sang nói vói Phạm Dao, Nhan Viên tạ ơn, rồi tiếp:

- Phạm thí chủ, lão tăng trước đây vô lễ mạo phạm, xin thứ tội cho. Cái ước hẹn nơi chùa Vạn An, Đại Đô lão tăng không dám đến nữa.

Võ lâm nhân sĩ đã đính ước tử thí nếu như nuốt lời không đến so với muối mặt chịu thua còn đáng hổ thẹn hơn nhiều. Không Trí cảm kích Phạm Dao mạo hiểm cứu sư huynh mình, nên đã tự nguyện hủy bỏ ước hẹn. Hai người vốn dĩ đã phục nhau, chuyện này rồi càng thêm hết lòng hết dạ, từ đó thành đôi bạn tâm giao.

Thì ra Thành Côn đã sắp xếp thật chu đáo, đêm hôm trước ngày Anh Hùng Đại Hội xuất kỳ bất ý ra tay điểm huyệt Không Văn, bắt giữ ông ta tại Đạt Ma Viện, trong viện chất đầy các loại lưu hoàng thuốc nổ, cỏ củi dễ cháy, sai người tâm phúc canh giữ, ép Không Trí mọi việc phải nghe theo mình, nếu không sẽ phóng hỏa đốt chết Không Văn. Ngờ đâu mọi việc không phải như y đã tính, đến khi tan tành ra mây khói rồi liền truyền hiệu lệnh, cho người đốt lửa, là nước cờ sau cùng phá phủ trầm chu. Y tính rằng quần hùng và tăng chúng hốt hoảng lo cứu hỏa, những kẻ tâm phúc sẽ nhân cơ hội đó cứu y xuống núi. Ngờ đâu đại đội của Dương Tiêu kéo đến núi Thiếu Thất từ mấy ngày trước, đã sai Hậu Thổ Kỳ đào một đường hầm thông vào trong chùa Thiếu Lâm, vốn tính chuyện cứu Tạ Tốn, biết đâu Tạ Tốn lại không nhốt ở trong chùa. Người của Hậu Thổ Kỳ tìm mãi không ra, nhân cơ hội đó mài mười sáu chữ sau lưng những pho tượng La Hán đi.

Về sau Trương Vô Kỵ và Chu Chỉ Nhược liên thủ phá Kim Cương Phục Ma Khuyển, đến lúc Thành Côn lộ mặt ra rồi, làm bề mặt Không Trí trước

công chúng, Triệu Mẫn và Dương Tiêu liền hiểu ngay được mối manh. Hai người bàn tính xong xuôi, nhờ Phạm Dao tất lãnh Hồng Thủy, Hậu Thổ hai kỳ, chui vào trong chùa cứu Không Văn. Có điều Thành Côn bố trí thật là cơ mật, độc địa, chung quanh trong ngoài Đạp Ma Viện chất đầy lưu hoàng, dầu củi, chỉ mỗi là lửa bùng lên ngay, khiến cho năm giáo đồ trong Hậu Thổ Kỳ bị chết cháy. Phạm Dao và Nhan Viên hai người cố xông vào đám khói cứu được Không Văn ra, nhưng cả ba cũng bị xém hết cả râu tóc, nếu không nhờ thoát hiểm bằng đường hầm, thì ắt đã vùi thân nơi đồng tro rồi. Đạp Ma Viện và mấy căn tăng xá chung quanh cũng bị cháy nhưng may chưa lan sang Đại Hùng Bảo Điện, Tàng Kinh Các, La Hán Đường những nơi quan trọng khác.

Không Văn và Không Trí bàn tán mấy câu, truyền pháp chỉ xuống bắt tất cả các đồng đảng của Thành Côn đem giam nơi hậu điện chờ phân xử sau. Thành Côn ở chùa Thiếu Lâm đã lâu, kết nạp đồ đảng quả không phải ít, nhưng kẻ đứng đầu đã bị bắt rồi, phương trượng thoát hiểm, bọn đồng đảng thấy đại thế đã hỏng, nên chẳng một ai dám kháng cự. Thủ tọa La Hán Đường chỉ huy tăng chúng áp giải bọn chúng, đưa nào đưa nấy cúi gằm mặt xuống, lùi thủi xuống núi.

Trương Vô Kỵ đi đến bên cạnh Tạ Tốn, chỉ kêu lên được một tiếng: "Nghĩa phụ" rồi nước mắt như mưa. Tạ Tốn cười nói:

- Thằng con ngốc nghếch của ta ơi, nghĩa phụ may được ba vị cao tăng điểm hóa, đại triệt đại ngộ, bao nhiêu tội lỗi một đời hóa giải hết sạch, con phải mừng cho ta chứ, sao lại khổ sở làm vậy? Ta phế bỏ võ công có gì đáng tiếc đâu, không lẽ mai này còn dùng để làm điều sằng bậy nữa hay sao?

Trương Vô Kỵ không biết trả lời sao nhưng trong lòng vẫn còn đau đớn, lại kêu một câu:

- Nghĩa phụ!

Tạ Tốn đi đến trước mặt Không Văn, quì xuống nói:

- Đệ tử tội nghiệt thâm trọng, mong phương trượng cho ở lại, xuống tóc tu hành.

Không Văn chưa kịp trả lời, Độ Ách nói:

- Ngươi lại đây, lão tăng thu ngươi làm đồ đệ.

Tạ Tốn đáp:

- Đệ tử không dám mong được phúc duyên như thế.

Ông ta bái Không Văn làm thầy là đệ tử hàng chữ Viên, còn như bái Độ Ách làm thầy là ở vào hàng chữ Không, cùng Không Văn, Không Trí xưng hô huynh đệ. Độ Ách quát lên:

- Hừ,
Không đã đành là không,
Viên cũng lại là không,
Ngã tướng với nhân tướng,
Nào có chi bất đồng.
(Không cố thị không,
Viên diệc thị không.
Ngã tướng nhân tướng,
Hảo bất mông đồng)

Tạ Tốn ngạc nhiên nhưng lập tức hiểu ngay, sư phụ đệ tử, hàng trên hàng dưới, pháp danh thứ tự đối với nhà Phật cũng đều là huyền ảo nên liền đọc ngay:

Sư phụ vốn là không,
Đệ tử cũng không nốt.
Không tội, nghiệp sao còn,
Công đức đâu mà kết.
(Sư phụ thị không,
Đệ tử thị không.
Vô tội vô nghiệp,
Vô đức vô công)

Độ Ách nghe thế cười ha hả:

- Thiện tai! Thiện tai! Người vào làm môn hạ của ta, tên người vẫn là Tạ Tốn, người có hiểu chăng?

Tạ Tốn đáp:

- Đệ tử hiểu rồi!
Tạ Tốn hay cục phân,
Cũng đều là hư ảnh.
Đến thân còn chẳng chấp,
Lẽ nào vướng vào danh?
(Ngưu xí Tạ Tốn,

Giai thị hư ảnh.

Thân tức vô vật,

Hà hướng ư danh?)

Tạ Tốn văn võ toàn tài, chur tử bách gia đầu đầu cũng thông suốt, nay được Độ Ách điểm hóa, lập tức hiểu ngay tinh nghĩa nhà Phật, từ đó đi vào cửa không về sau trở nên một cao tăng đức độ.

Độ Ách nói:

- Thôi đi! Thôi đi! Đã ngộ được đạo đừng trở vào ma chướng nữa.

Ông nắm tay Tạ Tốn cùng Độ Kiếp, Độ Nạn thủng thẳng xuống núi. Không Văn, Không Trí, Trương Vô Kỵ cùng mọi người đứng lên khom lưng tiễn biệt.. Ba mươi năm trước Kim Mao Sư Vương danh chấn giang hồ, từng làm biết bao nhiêu chuyện kinh tâm động phách, hôm nay thân nếm mùi thiền, ai nấy đều cảm thán. Trương Vô Kỵ lòng vừa vui mừng lại vừa bi thương.

Không Văn nói:

- Các vị anh hùng quang lâm tề tựu, nói ra hồ thẹn, trong chùa bỗng sinh nội biến, thật đáng trách, việc tiếp đãi thật chẳng chu đáo chút nào. Các vị ở khắp bốn phương hôm nay tụ hội nơi đây, không biết bao giờ mới có dịp gặp lại, xin mời vào chùa ngồi nghỉ.

Quần hùng liền xuống núi quay trở vào chùa, tăng lữ liền dọn tiệc chay thết đãi, rồi lập đàn tràng tụng kinh siêu độ cho những người bỏ mạng trong kỳ đại hội này, ai nấy phúng điệu rất bi ai.

Mọi sự xong xuôi, Trương Vô Kỵ trong lòng vẫn còn nhiều điều chưa minh bạch, Tạ Tốn đi vội quá nhiều chuyện chưa hỏi được cho tường tận nhưng cũng đoán rằng những việc đó ắt có liên quan đến Chu Chỉ Nhược. Chàng nghĩ đến nghĩa xưa, liệu chẳng nên tìm hiểu khúc nôi làm gì để khỏi tổn hại đến thanh danh người tình cũ. Ăn uống xong xuôi, chàng liền cùng Sử Hồng Thạch và các trưởng lão Cái Bang tại sương phòng phía tây bàn thảo những chuyện lớn của Cái Bang bỗng có giáo đồ Minh Giáo đến báo:

- Thừa giáo chủ, Trương tứ hiệp của phái Võ Đang đã đến có chuyện gấp muốn thương nghị.

Trương Vô Kỵ hoảng hốt nghĩ thầm: "Không lẽ có chuyện gì không hay xảy ra cho thái sư phụ chăng?". Chàng vội vào rào bước đi ra, đến đại điện vái lạy Trương Tùng Khê thấy ông thần sắc không có gì khác thường mới thấy yên tâm bèn hỏi:

- Sư bá, thái sư phụ vẫn mạnh khỏe?

Trương Tùng Khê đáp:

- Sư phụ lão nhân gia vẫn bình thường. Ta ở núi Võ Dương nghe được tin hai vạn quân thiết kỵ Nguyên binh, đang tiến về phía chùa Thiếu Lâm, xem tình hình có vẻ sắp gây bất lợi cho đại hội anh hùng, cho nên ngày đêm chạy đến báo tin.

Trương Vô Kỵ nói:

- Vậy mình nên cho phương trượng biết ngay.

Hai người vội quay về hậu viện, bẩm cho Không Văn hay, Không Văn trầm ngâm rồi nói:

- Việc này có liên hệ rất lớn, nên cùng quần hùng bàn thảo xem sao.

Ông bèn truyền cho các nhà sư thỉnh chuông tụ tập tất cả mọi người lên Đại Hùng Bảo Điện. Quần hùng nghe tin ai nấy xôn xao bàn tán, những người tính nóng liền nói:

- Nhân cơ hội các anh hùng thiên hạ có mặt nơi đây, tất cả chúng ta kéo xuống dưới núi đánh cho chúng trở tay không kịp.

Người lão thành dè dặt hơn nói:

- Quân Nguyên qua lại điều động binh mã là chuyện thường tình, chưa chắc đã tới đây tấn công chúng ta đâu.

Trương Tùng Khê nói:

- Tại hạ biết tiếng Mông Cổ, chính tai nghe quan quân Thát tử ra lệnh, đúng là đưa quân đến vây chùa Thiếu Lâm.

Khi đó người Mông Cổ đã cai trị trung nguyên gần một trăm năm, những người Hán biết tiếng Mông Cổ không phải là ít. Trương Tùng Khê thông minh đa trí, thông thạo nhiều thổ ngữ địa phương, tiếng Mông Cổ cũng rất lưu loát. Không Văn nói:

- Các vị anh hùng, xem ra triều đình nghe tin chúng ta tụ tập nơi đây, đoán chừng làm điều bất lợi nên sai binh lính đến trấn áp. Chúng ta ai ai cũng biết võ công, không sợ gì Thát tử, binh đến thì đưa tướng ra ngăn, nước dâng lên thì đắp đất chặn lại, có gì sợ đâu ...

Ông nói chưa dứt câu trong đám đông đã có nhiều người hoan hô rầm rĩ. Không Văn nói tiếp:

- Có điều chúng ta là hào sĩ giang hồ, quen với đơn đao độc đấu, tỉ thí không phải chỉ binh khí quyền cước mà cả nội công ám khí, việc lên ngựa chiến đấu bằng trường thương đại kích không phải là sở trường. Cứ như ý lão nạp, các vị anh hùng lập tức giải tán ra đi, quý vị nghĩ sao?

Mọi người ai nấy ngơ ngác, không ai lên tiếng trả lời. Trương Vô Kỵ nói:

- Nếu như chúng ta phân tán ra, một là Thát tử sẽ tưởng chúng ta sợ chúng không khỏi làm cho chúng càng thêm lên tinh thần, hai nữa các vị sư phụ chùa Thiếu Lâm rồi sẽ ra sao?

Không Văn mỉm cười đáp:

- Quân Nguyên đến chùa thấy toàn là sư sãi không thấy giang hồ hào sĩ nào chắc không sao đâu. Cái đó gọi là đến thì hăm hăm hở hở, đi thì như mèo cát tai.

Quần hùng biết Không Văn nói thế cũng chỉ vì lòng tốt với mọi người, kỳ này đại hội do chùa Thiếu Lâm mời đến nên không muốn vì thế mà mang họa, để quần hùng phải đổ máu nơi núi Thiếu Thất. Thế nhưng ai nấy đều là người đầy nhiệt huyết, gặp địch lẽ nào thoái lui, nhất định không thể được. Huống chi triều đình đã đem đại quân đi hấn chẳng chỉ thấy không có ai mà yên ổn rút về, thế nào cũng quấy nhiễu Thiếu Lâm tự, không chừng có thể giết hết bắt hết tăng lữ, cho một mối lửa đốt chùa thành tro. Quân Mông Cổ xưa nay vốn bạo ngược, giết người đốt nhà đã thành thói quen. Dương Tiêu nói:

- Quân Mông Cổ tàn ác chúng ta ai đã là người Hán ắt có trách nhiệm kháng địch, cứ như ý kiến của tại hạ, chúng ta nên tìm cách dụ cho Thát tử đi đường khác, tìm chỗ nào đánh cho chúng một trận, để ngôi chùa cổ kính nghìn năm này không rơi vào tai ương binh lửa.

Mọi người nhao nhao tán thành nói:

- Đúng là phải như thế!

Còn đang nghị luận, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng vó câu dồn dập, hai người cưỡi ngựa chạy đến. Tiếng chân ngựa ngừng ngay trước cửa chùa, sau đó hai hán tử được tri khách tăng hối hả đưa vào trong điện. Quần hùng vừa nhìn quần áo họ mặc biết ngay là giáo chúng Minh Giáo. Hai người đến trước mặt Trương Vô Kỵ khom lưng hành lễ, một người báo:

- Khải bẩm giáo chủ: Quân tiên phong của Thát tử năm nghìn người đã đánh tới chùa Thiếu Lâm, nói là các vị sư phụ trong chùa tụ tập làm phản nên muốn đập bằng chùa Thiếu Lâm. Hề ai trọc ... trọc ...

Không Văn mỉm cười tiếp lời:

- Người muốn nói là sư sãi trọc đầu, có phải không nào? Không cần phải kiêng cử làm gì, cứ việc nói ra.

Người kia tiếp:

- Trên đường rất nhiều vị hòa thượng bị chúng giết. Thát tử nói rằng: "Những người đầu trọc đều xấu xa, người có tóc cũng chẳng tốt lành, ai đem binh khí trong người đều giết sạch".

Mọi người nhao nhao lên như chợ vỡ, đều nói:

- Nếu không một phen sống mái với Thát tử thì không đáng gọi là con cháu Hoàng Đế.

Thời đó nhà Tống đã bị mất ngôi gần một trăm năm nhưng những anh hào thảo mãng vẫn coi người Mông Cổ là di địch, không chịu để bị họ quản thúc. Bây giờ nghe tin quân Mông Cổ kéo đến ai nấy nhiệt huyết bừng bừng đều muốn đứng lên giết giặc. Trương Vô Kỵ sang sảng nói:

- Quý vị anh hùng, hôm nay chính là lúc sát địch báo quốc của người trai đất Hán, có thể anh hùng đại hội của chùa Thiếu Lâm mới để tiếng lại nghìn thu.

Trong đại diện tiếng hoan hô vang dậy, chấn động một hồi lâu. Trương Vô Kỵ lại tiếp:

- Chúng ta đâu có muốn được rút lui cho yên lành cũng không được nữa rồi, vậy xin Không Văn đại sư đứng ra chỉ huy, Minh Giáo chúng tôi trên dưới xin để dưới quyền sai sử.

Không Văn nói:

- Trương giáo chủ nói thế là thế nào? Tuy tăng chúng trong tệ phái có học qua quyền cước nhưng hành quân chiến đấu lại chẳng tinh thông. Mấy năm gần đây Minh Giáo làm nên biết bao việc lấy lòng, thiên hạ anh hùng còn ai không biết? Chỉ có nhân chúng trong Minh Giáo mới có thể kháng cự lại được với quân Thát tử. Chúng tôi xin mời Trương giáo chủ ra lệnh cho toàn thể anh hùng để một phen sống mái với quân Nguyên.

Trương Vô Kỵ đang định từ chối thì quần hào đã hò reo phụ họa. Trương Vô Kỵ tuy tuổi trẻ không đủ để người ta phục nhưng võ công cao cường, mới rồi đấu với Thiếu Lâm tam tạng ai ai cũng đã thấy, lại thêm trong Minh Giáo các đạo quân của những người như Hàn Sơn Đồng, Từ Thọ Huy, Chu Nguyên Chương tại Hoài Tứ, Dự Ngạc nơi nơi nổi lên, công thành chiếm đất, thanh thế lên rất lớn. Hôm trước Ngũ Hành Kỳ ở nơi quảng trường tỏ lộ tài nghệ xem ra không môn phái nào có thể sánh được với khả năng chiến đấu đông người của họ. Các môn phái bang hội đều thấy rằng ngoài Minh Giáo ra không một ai có đủ khả năng đảm nhiệm công việc trong đại này.

Trương Vô Kỵ nói:

- Việc dụng binh quả không phải là sở trường của tại hạ, xin các vị suy cử người hiền năng khác thì hơn.

Chàng còn đang khiêm tốn nhường người khác, bỗng từ chân núi tiếng người kêu la, hai nhà sư Thiếu Lâm chạy vào đại điện báo cáo:

- Khải bẩm phương trượng, quân Mông Cổ đang đánh lên.

Trương Vô Kỵ nói:

- Nhuệ Kim, Hồng Thủy hai kỳ ra trước chặn địch. Chu Điền tiên sinh, Thiết Quan đạo trưởng mỗi vị giúp cho một kỳ.

Chu Điền và Thiết Quan đạo nhân đều đáp lời đứng ra hành sự. Lúc này cục thế khẩn cấp, Trương Vô Kỵ không còn thì giờ suy từ chỉ còn nước ra lệnh tiếp:

- Thuyết Bất Đắc sư phụ, nhờ ông đem thánh hỏa lệnh của ta đi điều động quân của bản giáo lên núi cứu viện.

Thuyết Bất Đắc nhận lệnh ra đi. Các anh hùng trong đại điện nghe tin quân Nguyên đang đánh lên, ai nấy rút binh khí hùng hổ ủa ra. Dương Tiêu hạ giọng nói:

- Giáo chủ, nếu giáo chủ không ra lệnh mọi người sẽ loạn cả lên, thế nào cũng bị bại trận.

Trương Vô Kỵ gật đầu, đi ra khỏi điện, đến sơn đình ở lưng chừng núi quan sát thấy hơn một nghìn quân tiên phong của Mông Cổ đang tiến lên bị người của Nhuệ Kim Kỳ dùng nỏ cứng thương dài đánh bật trở lại. Chàng đưa mắt nhìn về phía xa xa, từng đội từng đội quân Nguyên đang bò lần lên, thật là đông đảo. Khi đó cái thời Thành Cát Tư Hãn và Bạt Đô uy chấn thiên hạ đã xa rồi nhưng quân thiết kỵ Mông Cổ vẫn tập luyện đúng phép, là tinh binh có một không hai trên thế giới.

Bỗng nghe ở phía bên trái tiếng kêu la rầm rĩ, một số đông ni cô và đàn ông đàn bà chạy ngược lên núi, chính là người của phái Nga Mi, có lẽ khi đi xuống gặp phải quân Mông Cổ đánh đuổi nên phải quay lại. Có khoảng mười người đàn ông khiêng cái gì trông như cái cồng, bị quân Mông Cổ bao vây vào giữa, Chu Chỉ Nhược tất lãnh bọn Tĩnh Huyền, Tĩnh Chiêu đánh xông vào, tuy giết được vài chục tên quân Mông Cổ nhưng vẫn không sao cứu được đồng môn đang nguy ngập.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Hồng rồi! Người nằm trên cồng hẳn là Tống sư ca". Chàng liền kêu lên:

- Hồng Thủy, Liệt Hỏa hai kỳ bảo vệ cho ta! Dương Phạm nhị sư, Vi huynh theo ta cứu người.

Rồi tung mình phóng lên trước. Hai tên quân Mông Cổ cầm mâu xông vào đâm, Trương Vô Kỵ giơ tay chụp một thanh mâu, vận kinh hất một cái, hai

tên lính lẫn xuống sườn núi. Chàng quay đầu mâu, hai chiếc giáo chẳng khác gì rồng ra biển, múa lên vù vù tiến vào trong đám người. Dương Tiêu, Phạm Dao, Vi Nhất Tiểu, Bành Oánh Ngọc chạy theo sau, lính Mông Cổ liền chạy tứ tán bỏ bọn Chu Chỉ Nhược lại phía sau. Phạm Dao đâm ra một quyền, đánh nát mặt một tên thập phu trưởng, cướp lấy người bị thương nằm trên cang, quay đầu chạy lên.

Trương Vô Kỵ thấy Chu Chỉ Nhược người đầy máu me, lại xông vào đoàn quân Nguyên, kêu lên:

- Chỉ Nhược, Chỉ Nhược, Tổng đại ca đã cứu được rồi.

Chu Chỉ Nhược làm như không nghe, vẫn múa trường tiên đánh về phía trước, tuy nhiên sơn đạo nhỏ hẹp đứng chật những người thành thủ chưa thể vượt qua được. Trương Vô Kỵ thấy hai đệ tử Nga Mi khiêng một cái cang khác vẫn còn bị bao vây đang vung dao đánh thí mạng với quân Nguyên, nghĩ thầm: "Xem ra trên cái cang đó mới thực là Tổng sư ca". Chàng nhún mình nhảy tới, hai thanh trường mâu chống lên trên vách núi lấy tay làm chân, như đi cà kheo tiến tới. Còn cách chừng khoảng hơn một trượng, bỗng thấy hai đệ tử Nga Mi kẻ trúng dao người trúng tên, lăn long lóc xuống sườn núi.

Trương Vô Kỵ phi thân nhảy tới, tay trái giơ trường mâu ra đỡ cho cái cang khỏi lăn theo, thấy người trên cang quần đầy vải trắng, chỉ lộ khuôn mặt, chính là Tống Thanh Thư. Trương Vô Kỵ rút trường mâu xuống, ôm y trên tay, thấy thân thể y nặng lạ thường, trong vải cứng ngắc xem ra còn vật gì khác, không kịp xem kỹ sợ làm động đến những xương gãy, vội lách phải né trái, tránh dao thương quân Nguyên tấn công, chân vẫn bình ổn chạy lên.

Ngay khi đó, Đường Văn Lượng và Tông Duy Hiệp của phái Không Động cũng song song xông tới, cầm kiếm hộ vệ hai bên, hai thanh kiếm thu vào đâm ra, quân Nguyên liền tiếp trúng kiếm, Trương Vô Kỵ bình an bế Tống Thanh Thư chạy lên núi. Có vài trăm quân Nguyên dàn thành đội hình tấn công lên, Bành Oánh Ngọc liền kêu:

- Liệt Hỏa Kỳ ra tay.

Các giáo chúng trong Liệt Hỏa Kỳ liền phun dầu thô trong ống thụt ra rồi bắn hỏa tiễn tới, lửa liền bốc lên bùng bùng, hơn hai trăm quân Mông Cổ đi trước bị cháy thành những trái cầu lửa lăn xuống núi. Ở bên kia Hồng Thủy Kỳ cũng phun nước độc ra, có mấy trăm quân bị trúng, chết thật thảm khốc. Tên vạn phu trưởng quân Nguyên liền ra lệnh đánh chiêng thu binh, quân Nguyên tiền đội biến thành hậu đội giờ cung bắn chặn từ từ xuống núi. Bành Oánh Ngọc than:

- Quân Thát tử tuy thua mà không loạn, quả là tinh binh trong thiên hạ.

Chỉ thấy quân Nguyên lui đến chân núi rồi, tỏa ra như hình nan quạt, xem ra chưa có ý tấn công trở lên ngay. Trương Vô Kỵ hạ lệnh:

- Nhuệ Kim, Hồng Thủy, Liệt Hỏa ba kỳ trấn giữ các nơi hiểm yếu. Cự Mộc, Hậu Thổ hai kỳ mau chặt gỗ xúc đất xây hàng rào cản đề phòng quân địch đánh lên.

Các chương kỳ sứ của Ngũ Hành Kỳ liên tuân lệnh, chia ra chỉ huy hạ thuộc bố phòng. Quân hùng trước đây vẫn nghĩ rằng nếu không giết hết được quân Nguyên thì mình cũng tự lo cho mình được không đến nỗi nào. Thế nhưng sau một trận giao phong mới thấy uy lực của quân Nguyên, biết rằng bày binh bố trận khác hẳn đơn đả độc đấu, tỉ thí võ nghệ. Hàng nghìn hàng vạn người ulla tấn công, thế như nước vỡ bờ dầu võ công cao cường như Chu Chỉ Nhược, trong đám đông người cũng không thể nào thi triển tài nghệ. Bốn bề tám hướng nơi nào cũng đầy đao thương kiếm kích, đâm chém loạn xạ, bình thời dù học bao nhiêu phép đón đỡ, sách giải chiêu số, nội kinh ngoại công đều không thể nào dùng được. Nếu không phải Ngũ Hành Kỳ của Minh Giáo lấy trận pháp ngăn chặn trận pháp, lúc này núi Thiếu Thất chắc thê thảm không biết đến đâu, chùa Thiếu Lâm chắc cũng đã bị mỗi lửa biến thành một đồng gạch vụn rồi.

Mặc dầu tăng chúng chùa Thiếu Lâm có kỷ luật, từng đội sư sãi thanh niên cầm giới đao thiên trượng, dưới quyền chỉ huy của các tăng nhân có tuổi trấn giữ các nơi hiểm yếu nhưng ít không chống lại được số đông, khó mà có thể chống đỡ với hai vạn tinh binh Mông Cổ tấn công vào. Đến khi quân Nguyên thoái lui rồi, quân hùng mới xôn xao bàn tán hiểu được tại sao tiên triều không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, võ công cao cường nhưng vẫn để giang sơn gấm vóc này rơi vào tay Thát tử.

Trương Vô Kỵ nhẹ nhàng để Tống Thanh Thư xuống đất, thăm mũi thấy vẫn còn thở nhè nhẹ, quay lại định gọi Chu Chỉ Nhược nhưng không thấy, bèn hỏi:

- Tống phu nhân đâu rồi?

Mọi người mới rồi lo chống trả quân Nguyên không ai để ý xem Chu Chỉ Nhược ở nơi đâu. Phái Nga Mi lúc này đối với Minh Giáo cũng bớt được mấy phần căm ghét, đều nói không thấy chương môn. Trương Vô Kỵ sợ Tống Thanh Thư trong cơn hỗn loạn có thể bị thương nên cởi các băng vải trên người y ra xem thế nào.

Trên người y quần ba lớp vải trắng, đến khi lớp thứ ba cởi ra, nghe thấy loảng xoảng loảng xoảng, rơi ra bốn mảnh binh khí gãy. Trương Vô Kỵ giật mình, kêu lên:

- Đồ Long đao! Ỡ Thiên kiếm!

Mọi người lập tức ủa tới, thấy hai món binh khí sắc bén kia đều đã gãy đôi. Trương Vô Kỵ cầm một nửa thanh đao Đồ Long lên xem, thấy nặng nề, trong lòng hiện ra trăm mối cảm hoài, cha mẹ mình cũng vì thanh đao này mà bỏ mạng, trong hơn hai mươi năm qua trên chốn giang hồ sóng gió liên miên đều cũng vì nó cả. Quần hùng hôm nay tụ tập nơi chùa Thiếu Lâm, chủ yếu cũng vì hai chữ Đồ Long. Đến bây giờ bảo đao xuất hiện thì đã gãy rồi, không còn dùng được nữa, có điều nơi chỗ gãy có một lỗ hổng xem ra có thể dấu được vật gì, thanh kiếm y Thiên cũng như thế. Cả đao lẫn kiếm đều rộng ruột, nếu quả có gì trong đó thì cũng đã bị người ta lấy đi mất rồi.

Dương Tiêu thở dài:

- Võ công kinh người của Chu cô nương thì ra từ ở trong đao kiếm này mà có.

Trương Vô Kỵ thấy đao kiếm gãy như thế lập tức hiểu ngay: trên hòn đảo nhỏ đêm hôm đó đao kiếm mất cả chính là do Chu Chỉ Nhược lấy cắp. Không biết nàng dùng thủ đoạn gì mà đuổi được Triệu Mẫn đi, giết hại Ân Ly rồi dùng đao kiếm chặt vào nhau khiến cho hai món binh khí sắc bén nhất thiên hạ này đều bị hủy để lấy được võ công bí cập dấu trong đao kiếm bí mật tu tập.

Chàng càng nghĩ càng hiểu rõ: "Đúng rồi, khi đó trên tiểu đảo ta dùng Cửu Dương thần công giúp nàng trừ chất độc, trong cơ thể nàng quả có một luồng nội lực quái dị ngấm chống lại với ta, càng về sau càng mạnh hiển nhiên nàng tu tập có tiến bộ. Ôi! Nàng muốn luyện gấp cho mau xong nên không chịu theo đuổi nội công căn cơ mà chỉ toàn là những môn võ công âm độc tốc thành nên không thể nào đạt được mức thượng thừa tuyệt đỉnh. Tuy nàng đánh bại được Du nhị bá và Ân lực thúc thật nhưng cũng chỉ nhờ vào võ công chiêu số quái dị mà ra nên xuất kỳ bất ý thắng thế, chẳng khác gì ta bị Phong Vân tam sứ giả của tổng giáo đánh bại hôm nào. Võ công chân chính của Chỉ Nhược so ra với Du Ân hai vị thật còn kém xa, sau này nếu có giao đấu thể nào cũng chết dưới tay Võ Dương nhị hiệp ...".

Chàng còn đang trầm ngâm, Chương Kỳ Sứ của Nhuệ Kim Kỳ là Ngô Kinh Thảo tiến lên nói:

- Khải bẩm giáo chủ, thuộc hạ vốn xuất thân thợ rèn, đã từng học qua phép đánh đao đánh kiếm, để thuộc hạ làm thử, biết đâu không nổi lại được bảo đao, bảo kiếm như cũ.

Dương Tiêu vui mừng đáp lời:

- Thuật rèn kiếm của Ngô kỳ sứ thiên hạ vô song, xin giáo chủ để y thử xem sao.

Trương Vô Kỵ gật đầu:

- Hai loại lợi khí này bị gãy quả thực đáng tiếc. Ngô kỳ sứ nếu nổi lại được thì còn gì bằng.

Ngô Kinh Thảo quay sang nói với Liệt Hỏa Kỳ Sứ Tân Nhiên:

- Rèn dao rèn kiếm, cốt nhất là ở sức lửa, nhờ Tân huynh giúp cho một tay. Xem tình cảnh này, quân Thất Sát nhất thời chưa đánh lên núi, hai anh em ta làm ngay được chăng?

Tân Nhiên cười đáp:

- Cái gì chứ nhóm củi, đốt lửa thì vốn là nghề của huynh đệ.

Lập tức hai người chỉ huy thuộc hạ, đắp ngay một cái lò lớn, miệng lò rộng không đầy một thước. Ngô Kinh Thảo lấy mảnh mũi dao Đồ Long xếp vào, chỗ gãy ngay tại miệng lò. Nhiên liệu của Liệt Hỏa Kỳ đã sẵn sàng, chẳng mấy chốc lửa đã bùng bùng bốc lên. Ngô Kinh Thảo tay phải đã đứt, chỉ còn lại một cánh tay trái. Bên cạnh y để hơn một chục loại binh khí khác nhau, mắt chăm chăm, mỗi khi thấy lửa biến màu, lại đem một món binh khí ném vào để xem sức nóng. Đợi đến khi lửa từ xanh biến thành trắng, tay trái mới cầm kìm, kẹp mảnh thanh dao Đồ Long còn lại chắp vào đầu bên kia để nung. Nửa thân trên y để trần, đóm lửa bắn tung tóe lên người nhưng dường như không cảm giác, vẫn hết tâm để vào việc. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Rèn dao kiếm tuy là việc nhỏ, nhưng cũng phải học tập nhiều, bản lĩnh lắm mới làm được. Nếu như loại thợ rèn tầm thường, chỉ chịu nóng không cũng không nổi".

Bỗng nhiên lịch kịch mấy tiếng, hai tên giáo chúng kéo bê ngã lăn xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Tân Nhiên và Liệt Hỏa Kỳ Chương Kỳ Phó Sứ lập tức xông lên, gạt hai tên đó sang một bên, tự tay kéo bê thổi lửa. Hai người nội lực không phải là yếu nên vừa sử kinh quạt lò, lửa đã bốc lên, ngọn cao cả trượng, cảnh tượng thật là đẹp mắt.

Độ tàn nửa nén hương, Ngô Kinh Thảo bỗng kêu lên: "ối chà", tung mình nhảy vọt về phía sau, mặt đầy vẻ thất vọng. Mọi người ai nấy kinh hãi, nhìn lại trong tay y, thấy cái kềm đã bị nóng chảy, méo mó không còn hình thù gì, còn thanh dao Đồ Long vẫn không suy suyển. Ngô Kinh Thảo lắc đầu:

- Thuộc hạ vô năng, thanh dao Đồ Long này quả thực danh bất hư truyền!

Tân Nhiên và Chương Kỳ Phó Sứ tạm ngưng thổi bể, đứng lui sang một bên. Hai người áo quần ướt đầm mồ hôi, tưởng như vừa ở dưới nước trèo lên. Triệu Mẫn bỗng nói:

- Vô kỵ ca ca, có phải Thánh Hỏa Lệnh đao Đồ Long chặt không đứt phải không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- ừ, đúng vậy!

Trong sáu thanh Thánh Hỏa Lệnh, một thanh đã giao cho Thuyết Bất Đắc cầm xuống núi để điều binh, nay chỉ còn năm. Chàng lấy trong bọc ra, giao cho Ngô Kinh Thảo:

- Đao kiếm không hàn lại được, cũng chẳng quan hệ gì. Thánh Hỏa Lệnh là vật chí bảo của bản giáo, không thể để cho hư hỏng.

Ngô Kinh Thảo cúi mình tiếp lấy, đáp: "Xin vâng lệnh!". Y thấy năm thanh Thánh Hỏa Lệnh không phải sắt, cũng chẳng phải vàng, cứng rắn vô cùng, nặng trịch, nên cúi đầu suy nghĩ.

Trương Vô Kỵ nói:

- Nếu thấy không ổn thì cũng đừng mạo hiểm làm gì.

Ngô Kinh Thảo không trả lời, một hồi sau mới tỉnh giấc trầm tư, đáp:

- Thuộc hạ quả là không phải, xin giáo chủ thứ tội. Thánh Hỏa Lệnh này vốn là bạch kim trộn với huyền thiết và cát kim cương đúc thành, lửa nóng không làm chảy nổi. Thuộc hạ quả thật hồ nghi, không biết khi xưa làm sao đúc được, cho nên suy nghĩ nhất thời như mất cả hồn vía.

Triệu Mẫn liếc Trương Vô Kỵ một cái, nhoẻn miệng cười:

- Sau này giáo chủ sẽ có dịp sang Ba Tư để gặp một nhân vật thật là quan trọng, lúc đó Ngô huynh có thể đi theo, hỏi các thợ đúc cao thủ của họ xem làm cách nào.

Trương Vô Kỵ ngượng nghịu nói:

- Ta sang Ba Tư để làm gì?

Triệu Mẫn mỉm cười:

- Chuyện đó không nói ra được.

Lại quay sang Ngô Kinh Thảo:

- Người xem, trên Thánh Hỏa Lệnh còn có khắc hoa văn và chữ. Dù có sắc bén như đao Đồ Long hay kiếm y Thiên cũng không làm suy yếu được, thì những đường nét, văn tự ấy làm sao đục thành?

Ngô Kinh Thảo đáp:

- Muốn khắc hoa văn, văn tự không có gì khó. Chỉ cần dùng sáp trắng phủ lên trên Thánh Hỏa Lệnh, trên sáp khắc hình vẽ chữ, sau đó đem ngâm

trong cường toan, chỉ vài tháng sau sẽ ăn mòn. Sau đó đem ra cạo hết sáp đi, các hình và chữ sẽ hiện ra. Điều tiểu nhân không hiểu là làm sao nung cho chảy được.

Tân Nhiên kêu lên:

- Thế thì có định làm không đây?

Ngô Kinh Thảo hướng về phía Trương Vô Kỵ:

- Giáo chủ đừng ngại. Liệt hỏa của Tân huynh đệ tuy ghê gớm thật, nhưng không tổn hại được Thánh Hỏa Lệnh đâu.

Tân Nhiên trong lòng hơi sợ, vội nói:

- Tôi chỉ hết sức thổi lửa, nếu như làm hỏng Thánh vật của bản giáo, thì không chịu tội đâu nhé.

Ngô Kinh Thảo mỉm cười:

- Chỉ sợ người không đủ nhẫn nại, có gì ta chịu hết.

Nói rồi lấy hai miếng Thánh Hỏa Lệnh kẹp một nửa thanh đao, sau đó dùng một chiếc kim mới kẹp lấy Thánh Hỏa Lệnh đưa bảo đao vào trong lò nung lần nữa. Lửa mỗi lúc một bốc lên cao, nung đến hơn nửa giờ, chỉ thấy Ngô Kinh Thảo, Tân Nhiên, Liệt Hỏa Kỳ phó sứ ba người thấp thoáng trong ánh lửa, mỗi lúc một thêm uể oải, xem chừng không còn chịu nổi.

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung liếc mắt ra hiệu cho Chu Diên, phát tay một cái, hai người cùng xông lên nhảy vào thay cho Tân Nhiên và Liệt Hỏa Kỳ phó sứ, ra sức kéo bế. Trương Chu hai người nội lực so với những người kia cao hơn nhiều, lửa trong lò bốc vút lên thẳng một làn trắng xóa.

Ngô Kinh Thảo bỗng đứng quất lớn:

- Cố huynh đệ, ra tay đi.

Chương kỳ phó sứ Nhuệ Kim Kỳ tay cầm dao nhọn, chạy tới bên lò, chỉ thấy lấp lánh, đã giơ dao đâm thẳng vào ngực Ngô Kinh Thảo. Quần hùng đứng chung quanh không khỏi thất sắc, đều lớn tiếng kêu la. Máu từ trên bộ ngực trần của Ngô Kinh Thảo phun ra tung tóe trên thanh đao Đồ Long, gặp nóng lập tức bốc lên một làn khói xanh khét lẹt. Ngô Kinh Thảo la lớn:

- Thành rồi.

Y lui lại mấy bước, ngồi phịch xuống đất, tay cầm một thanh đao đen sì. Quả thực hai mảnh của đao Đồ Long đã liền lại thành một. Mọi người bấy giờ mới biết, mỗi khi những người thợ đúc đao rèn kiếm không thành, phải nhỏ máu vào. Thời xưa, vợ chồng Can Tương, Mạc Tà thậm chí phải nhảy vào

lò, mới đúc thành vô thượng lợi kiếm. Việc Ngô Kinh Thảo làm chính là theo phong cách của những người xưa truyền lại.

Trương Vô Kỵ vội đỡ Ngô Kinh Thảo lên, xem xét vết thương, thấy dao đâm không sâu, chẳng có gì đáng lo ngại. Chàng lấy kim sang rắc vào, dùng vải buộc lại, nói:

- Ngô huynh việc gì phải làm như thế. Dao này nối lại được hay không, không phải là quan trọng, đâu đáng để Ngô huynh phải chịu khổ đến vậy.

Ngô Kinh Thảo đáp:

- Vết thương nhỏ ngoài da thịt, có đáng gì để giáo chủ phải lo lắng.

Y đứng dậy, cầm thanh đao Đồ Long lên xem, thấy liên lạc không dấu vết, chỉ lờ mờ một lần máu nhỏ, không khỏi mừng phần đắc ý. Trương Vô Kỵ xem lại hai thanh Thánh Hỏa Lệnh mới nung trong lò thấy không suy tổn mấy may, yên chí tiếp lấy thanh đao Đồ Long, chém xuống hai lưỡi mâu chàng vừa cướp được của lính Mông Cổ, chỉ nghe một tiếng soẹt nhỏ, hai món võ khí đứt ra làm đôi, đúng là chặt sắt như bùn.

Mọi người ai nấy reo lên:

- Đao tốt quá! Đao tốt quá!

Ngô Kinh Thảo cầm hai mảnh kiếm y Thiên lên, nghĩ đến chương kỳ sử Nhuệ Kim Kỳ Trang Tranh cùng mấy chục anh em chết vì kiếm này, nhin không nổi nước mắt chảy ròng ròng nói:

- Thừa giáo chủ, thanh kiếm này đã giết chết Trang đại ca, giết thêm bao nhiêu là anh em bằng hữu của bản giáo, Ngô Kinh Thảo này hận nó tận xương tủy, không muốn nối lại làm gì, xin giáo chủ trách phạt cho!

Nói xong rồi khóc òa lên. Trương Vô Kỵ nói:

- Đó chẳng qua là nghĩa khí của Ngô đại ca, đâu có tội vạ gì?

Chàng cầm lấy hai mảnh thanh kiếm gãy, đến trước mặt Tĩnh Huyền của phái Nga Mi nói:

- Kiếm này nguyên là của quý phái, xin sư thái giữ gìn, chuyển lại cho Chu ... cho Tống phu nhân.

Tĩnh Huyền không nói một lời, cầm lấy hai mảnh kiếm gãy. Trương Vô Kỵ cầm thanh đao Đồ Long, suy nghĩ rồi quay sang nói với Không Văn:

- Phương trượng, thanh đao này do nghĩa phụ tôi mà có, hiện nay ông ta đã qui y tam bảo, thuộc về phái Thiếu Lâm, thanh đao này vậy do phái Thiếu Lâm chấp chương.

Không Văn xua tay rồi rít nói:

- Thanh đao này đổi chủ mấy lần, sau cùng chính Trương giáo chủ cướp được trong đám thiên quân vạn mã, ai ai cũng chính mắt trông thấy, lại do Ngô đại ca của quý giáo nối lại. Huống chi hôm nay anh hùng thiên hạ đều suy cử Trương giáo chủ lên làm võ lâm chí tôn, luận tài luận đức, luận cả nguồn gốc, danh vị, đao này phải do Trương giáo chủ chuởng quản mới phải, có thể mới đúng là danh chính ngôn thuận.

Quần hùng cùng lên tiếng phụ họa, nói:

- Mọi người đều mong mỗi như vậy, Trương giáo chủ xin đừng thoái thác nữa.

Trương Vô Kỵ đành cầm lấy, nghĩ thầm: "Nếu như nhờ có thanh bảo đao này mà hiệu lệnh được anh hùng hào kiệt thiên hạ, cùng chung sức đuổi quân Hồ Lô thì đúng là việc mình phải làm". Lại nghe mọi người lao xao nói:

- Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh thiên hạ, mạc cảm bất tòng.

Hai câu tiếp "Y Thiên bất xuất, thù dữ tranh phong?" không ai đề cập đến vì thấy thanh kiếm nay đã gãy liệu rằng không nối lại được nữa. Người trong Nhuệ Kim Kỳ của Minh Giáo hận thanh kiếm Y Thiên này biết bao nhiêu, nay thấy thanh đao Đồ Long trở lại nguyên vẹn như cũ, còn Y Thiên kiếm chỉ là hai mảnh kiếm gãy, ai nấy đều hả dạ.

Mọi người bận rộn cả nửa ngày nay ai cũng thấy đói. Ngũ Hành Kỳ của Minh Giáo cùng một nửa tăng lữ trong chùa Thiếu Lâm chia nhau ra trấn giữ những nơi hiểm yếu, số còn lại quay vào chùa ăn cơm chay. Đến khi trời đã sắp tối, Trương Vô Kỵ nhảy lên trên một cây cao, nhìn xuống chân núi, thấy quân Nguyên đông một tùm, tây một nhóm, khói lửa bốc lên, cũng đang bắc chảo nấu cơm. Chàng nhảy xuống đất, nói với Vi Nhất Tiểu:

- Vi huynh, đợi đến khi trời tối, nhờ Vi huynh đi dò thám tình hình quân địch, xem thử chúng có tính đêm nay đột kích hay không.

Vi Nhất Tiểu tiếp lệnh vâng lời ra đi. Dương Tiêu nói:

- Giáo chủ, tôi xem chừng quân Thát tử ở mặt trước đã bị thua một trận, hôm nay chắc chưa tấn công lần nữa đâu, có phòng bị là phòng mặt sau chúng đánh lên.

Trương Vô Kỵ nói:

- Đúng thế, nhờ Dương tả sứ và Phạm hữu sứ ở đây trấn thủ, tôi sang ngọn núi bên kia coi thế nào.

Triệu Mẫn nói:

- Để thiếp đi với.

Hai người lên đến ngọn núi nơi từng nhốt Tạ Tốn trông ra phía sau núi không thấy động tĩnh gì. Trương Vô Kỵ vỗ vỗ ba cây tùng gãy, nhìn xuống địa lao đen ngòm, nhớ lại trận đấu kịch liệt sáng nay, thật là hung hiểm đột nhiên nghĩ ra một chuyện: "Nghĩa phụ bảo ta coi các bức vách dưới địa lao, suýt nữa thì quên" bèn nói:

- Mẫn muội, em ở trên này canh chừng, anh xuống xem ra thế nào.

Chàng nhảy xuống dưới thạch thất, lấy đồ đánh lửa đốt lên, bấy giờ nước tích trong hầm đã rút nhưng mặt đất vẫn còn ướt đầm. Cả bốn bên vách đều có khắc một tấm hình, dùng đá nhọn vạch thành, nét bút thật giản dị nhưng thần thái cũng khá sinh động. Bên phía đông bức vẽ đầu tiên vẽ ba thiếu nữ, một cô nằm dưới đất, một người quì đang săn sóc, còn cô thứ ba thò tay vào trong bọc của người đang quì, bên cạnh đề hai chữ "Lấy thuốc".

Bức tường phía nam vẽ một chiếc thuyền, một cô gái cầm một cô khác ném lên, viết hai chữ "Đuổi đi". Trương Vô Kỵ摸摸 trán nhỏ rờn rờn, nghĩ thầm: "Hóa ra đúng là thế thật. Chỉ Nhược nhân lúc Mẫn muội đang chăm sóc cho biểu muội, ăn cắp Thập Hương Nhuyễn Cân Tán trong bọc của nàng, bỏ vào đồ ăn thức uống, sau đó ném Mẫn muội lên hải thuyền Ba Tư, ép họ phải ra đi. Sao nàng lại không giết Mẫn muội nhỉ? ô, nếu như để lại cái xác của Mẫn muội không hủy được hình tích thì ta sẽ không bao giờ chịu lấy nàng. Nếu đúng như thế biểu muội cũng chính nàng ta hạ thủ".

ở bên góc phía dưới bức hình còn có vẽ thêm hai người đàn ông, một người đang ngủ say, còn một người tóc dài, nghiêng tai nghe ngóng. Trương Vô Kỵ lòng hơi hoảng sợ: "Hóa ra Chỉ Nhược làm những chuyện thương thiên hại lý đó nghĩa phụ đều nghe biết cả. Lão nhân gia quả thật công phu hàm dưỡng cao siêu, trên đảo không lộ ra một tí gì. Đúng rồi, khi đó ta và nghĩa phụ uống phải Thập Hương Nhuyễn Cân Tán công lực đều mất hết, tính mạng nằm trong tay Chỉ Nhược. Thảo nào khi đó nghĩa phụ nhất nhất đổ riết cho Mẫn muội, thật là phần nọ. Ông biết ta ngờ nghệch thực thà, nếu nói cho ta hay, trong ngôn ngữ cử chỉ thể nào cũng làm lộ chuyện". Trên bức hình máu me vương vãi, chính là ban ngày Tạ Tốn và Thành Côn hai bên giao đấu huyết tích văng vào, càng làm cho tình cảnh thêm ghê rợn.

Đến khi xem đến đồ họa thứ ba nơi bức tường phía tây thì cây đuốc trên tay đã hết, tắt ngúm đi. Chàng kêu lên:

- Mẫn muội xuống đây, đem cho anh một cây đuốc.

Triệu Mẫn châm một ngọn đuốc, nhảy xuống địa lao, vừa nhìn thấy mấy hình vẽ lập tức hiểu ngay. Bức họa thứ tư vẽ mấy hán tử bắt Tạ Tốn dẫn đi, đằng xa có một thiếu nữ nép sau một gốc cây dò thám. Cả bốn bức hình đó bút pháp thật tuyệt nhưng ngoài Tạ Tốn ra những người khác mặt mũi đều

thấy mơ hồ, thành thử không biết được người nào với người nào. Trương Vô Kỵ hơi trầm ngâm hiểu ngay: "Khi nghĩa phụ bị hỏng mắt đến như ta cũng chưa ra đời, ông nhận được ra Mẫn muội, Chỉ Nhược, biểu muội toàn bằng tiếng nói nhưng có biết diện mạo ra sao đâu nên không thể vẽ được". Chàng chỉ vào thiếu nữ đó hỏi:

- Có phải em đây không? Hay là Chu cô nương?

Triệu Mẫn đáp:

- Là em. Khi Thành Côn đến tổng đàn Cái Bang cướp Tạ đại hiệp ra, sai người đưa về nhốt tại chùa Thiếu Lâm, chính y vẽ các ký hiệu của Minh Giáo trên đường dẫn chàng chạy một vòng, em mấy lần tính ra tay đoạt lại Tạ đại hiệp nhưng không thành công, để đến nỗi anh hụt làm chú rể, thật hết sức ăn năn.

Trương Vô Kỵ trong lòng cũng thật áy náy, xót xa nhìn Triệu Mẫn thấy nàng dung nhan tiêu tụy, hai má hóp vào đủ biết mấy tháng qua phải chịu biết bao nhiêu dọa dầy, quả thật đáng thương nên vòng tay ôm vào lòng, bồi hồi nói:

- Mẫn muội! Anh ... anh ... thật có lỗi với em.

Ngọn đuốc không có người cầm rơi xuống tắt ngúm, trong hầm tối đen như mực. Chàng lại tiếp:

- Nếu chẳng vì em thông minh linh lợi, cái gã Trương Vô Kỵ hồ đồ ngờ nghệch này đã giết em rồi, nếu thế thật không biết sẽ ra sao?

Triệu Mẫn cười nói:

- Liệu chàng có nỡ giết em chăng? Khi đó chàng nghĩ em là hung thủ, sao gặp em chàng lại không ra tay?

Trương Vô Kỵ ngẩn người, thở dài:

- Mẫn muội, anh thật trong lòng chỉ yêu một mình em thôi, hơn cả thân mình. Nếu quả thực biểu muội bị em giết hại, anh thật cũng không biết làm sao nữa. Đến bây giờ mọi việc đã sáng tỏ, tuy anh có oán hận Chỉ Nhược thật nhưng phải nói trong bụng cũng mừng thầm.

Triệu Mẫn nghe người tình thành khẩn như thế, gục đầu vào lòng chàng. Một hồi thật lâu hai người không ai nói câu nào, ngẩng đầu nhìn lên, một vầng trăng non treo lơ lửng ở phương đông, bốn bề thật là tĩnh mịch.

Triệu Mẫn nói nhỏ:

- Vô Kỵ ca ca, lần đầu tiên em gặp chàng ở Lục Liễu Trang, về sau hai đứa rơi vào trong hầm tối, hôm đó với hôm nay cũng chẳng khác gì bao nhiêu, phải không?

Trương Vô Kỵ bật cười, giơ tay nắm lấy bàn chân trái của nàng, lột chiếc giày ra. Triệu Mẫn cười khúc khích:

- Thân con trai mà sao lại ăn hiếp con gái chân yếu tay mềm?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Cô mà chân yếu tay mềm ư? Cô nguy kế đa đoan, còn ghê gớm gấp mười người đàn ông.

Triệu Mẫn cười:

- Cám ơn Trương giáo chủ đã khen ngợi, tiểu nữ không dám nhận.

Hai người nói đến đây cùng cười ha hả. Mấy câu đối đáp đó chính là những câu hai người nói với nhau khi ở dưới hầm tối Lục Liễu Trang, có điều năm xưa khi nói những câu đó hai bên đang thù ghét nhau, còn hôm nay thì lại tình ý hết sức dạt dào. Trương Vô Kỵ cười nói:

- Em có sợ anh cù gan ban chân em nữa hay không?

Triệu Mẫn cũng cười:

- Không sợ!

Trương Vô Kỵ nắm chặt chân nàng bỗng nghe từ phía tây bắc văng vẳng tiếng hò hét truyền tới vội lắng tai nghe, xa xa có kinh phong phen phạt, quả ai đó đang đánh nhau liên nói:

- Mình đi xem coi sao!

Chàng liền nắm tay Triệu Mẫn, nhảy ra khỏi hầm đá theo tiếng mà lần đến, thấy ba bóng người chạy về phía tây, thân pháp nhanh nhẹn dị thường đều là cao thủ hạng nhất.

Trương Vô Kỵ giơ tay đỡ ngang lưng Triệu Mẫn, thi triển khinh công đuổi theo, xa xa vẫn thấy một người chạy trước, đằng sau hai người đuổi theo. Cước bộ của chàng mỗi lúc một nhanh, đuổi khoảng một dặm, dưới ánh trăng thấy hai ông già phía sau chính là Lộc Trượng Khách và Hạc Bút Ông. Chỉ thấy Hạc Bút Ông giơ tay trái ra, ném luôn một chiếc bút mỏ hạc vào người chạy trước. Người kia vung kiếm lại gạt đi, nghe keng một tiếng, gạt chiếc bút mỏ hạc văng lên không trung. Chính vì thế nên chậm lại một bước, Lộc Trượng Khách đã nhảy đến ngang người kia, đâm trượng sừng hươu ra.

Người kia nghiêng qua tránh được đánh ra một chuồng, ánh trăng chiếu lên thấy mặt trắng bệch, tóc dài xõa ra, chính là Chu Chỉ Nhược. Trương Vô Kỵ giật mình kinh hãi vội ôm Triệu Mẫn náu sau một gốc cây. Hạc Bút Ông đón lấy cây bút mỏ hạc từ trên không rơi xuống, quán lấy phía bên trái Chu Chỉ Nhược, cùng với Lộc Trượng Khách thành thế tả hữu giáp công. Chu Chỉ Nhược nghiêng răng nói:

- Hai tên lão quỷ kia nhất định đuổi theo ta là có gì?

Lộc Trọng Khách đáp:

- Hôm nay Minh Giáo Trương Vô Kỵ đoạt được đao Đồ Long, kiếm ý Thiên, chính mắt bọn ta trông thấy, võ công bí cập dấu trong đao kiếm không còn nữa, ắt là ở trong người Tống phu nhân.

Trương Vô Kỵ giạt mình: "Khi ta đoạt đao cứu người thì ra hai tên giặc này nấp ở một bên vậy mà mình không biết gì cả". Chu Chỉ Nhược nói:

- Võ công bí cập thì có thật nhưng ta luyện xong đã hủy đi rồi.

Lộc Trọng Khách cười khẩy:

- "Luyện xong" hai tiếng đó sao nghe dễ thế? Thanh đao Đồ Long và kiếm ý Thiên được gọi là võ lâm chí tôn, bí cập dấu trong đó không lẽ tầm thường hay sao? Tống phu nhân võ công tuy hơn người thật nhưng đâu đã đến mức tuyệt đỉnh, nếu không thì chỉ cần giờ tay là giết được hai anh em lão phu rồi, đâu đến nỗi phải bỏ chạy?

Chu Chỉ Nhược nói:

- Ta nói hủy rồi là hủy rồi, ai hơi sức đâu mà lằng nhằng với các ngươi. Thôi xin kiếu nhé.

Lộc Trọng Khách và Hạc Bút Ông cùng quát lên:

- Khoan đã!

Lộc trọng và hạc bút cùng vung ra, đánh vào hai bên hông Chu Chỉ Nhược. Chu Chỉ Nhược múa kiếm vù vù, dưới ánh trăng lấp loáng như một con rắn bạc. Huyền Minh nhị lão một trọng, hai bút liên thủ tấn công.

Trước đây Trương Vô Kỵ chỉ mới thấy Chu Chỉ Nhược sử dụng trường tiên, bây giờ lại thấy nàng kiếm chiêu tung hoành đấu với hai đại cao thủ mà lúc thủ lúc công, khi hư khi thực biến ảo lạ thường, càng lúc càng nhiều chiêu số xảo diệu.

Đấu thêm vài chục hiệp nữa, kiếm chiêu của Chu Chỉ Nhược càng lúc càng kỳ lạ, trong mười chiêu thì đến bảy chiêu là thế công thật độc địa. Trương Vô Kỵ biết nàng muốn thoát thân cho nhanh, thế nhưng phép đánh này càng gấp gáp thì nội lực vận lên càng nhiều, chỉ sợ ý một chút là sẽ gặp hung hiểm ngay. Chàng trong bụng quan hoài, rón rén từ sau gốc cây đi ra đi đến gần thêm mấy bước.

Chu Chỉ Nhược bỗng hét lên một tiếng, đâm luôn ba kiếm liên về phía Lộc Trọng Khách. Lộc Trọng Khách nghiêng người né tránh, ngay lúc đó hai chiếc bút của Hạc Bút Ông nhắm ngay sau lưng nàng ném tới, giữa đường chạm nhau nghe keng một tiếng, chia ra tấn công vào những nơi yếu hại sau

ót và lưng. Chu Chỉ Nhược nghe thấy phía sau có binh khí ném tới, hụp người xuống tránh nhưng không ngờ rằng binh khí giữa lưng chừng lại đụng nhau đổi hướng, nên tránh được cây bút đánh vào sau ót nhưng không thoát được cây bút đánh vào lưng.

Trương Vô Kỵ tung mình nhảy tới, giơ tay chop cây bút mỏ hạc, múa chưởng đỡ ngay đòn của Hạc Bút Ông đánh tới. Chu Chỉ Nhược còn đang kinh hoàng thất tán, Lộc Trọng Khách đã nhẹ nhàng vung chưởng đánh ra, trúng ngay bụng dưới của nàng. Đó chính là Huyền Minh thần chưởng hết sức kinh hồn, Chu Chỉ Nhược lập tức ngộp thở, hôn mê bất tỉnh.

Trương Vô Kỵ hoảng hốt vứt cây bút mỏ hạc trong tay xuống đất, đưa tay ra ôm lấy Chu Chỉ Nhược, nhảy xéo qua một bên, quát lớn:

- Huyền Minh nhị lão, sao làm trò vô liêm sỉ như thế?

Lộc Trọng Khách cười ha hả nói:

- Ta tưởng ai lớn mật dám nhúng tay vào, hóa ra là Trương đại giáo chủ. Quận chúa nương nương của chúng ta đâu rồi? Người bắt cóc quận chúa đâu nơi đâu?

Triệu Mẫn từ sau gốc cây bước ra, đỡ lấy Chu Chỉ Nhược, cười hì hì nói:

- Lộc tiên sinh, chắc lâu nay ông hôn vĩa điền đảo nhớ nhung tôi, không sợ cha tôi nổi giận hay sao?

Lộc Trọng Khách bực dọc đáp:

- Người là con tiểu yêu nữ, muốn ly gián khiêu khích hai sư huynh đệ ta. Anh em ta với cha người đã ân đoạn nghĩa tuyệt, Nhữ Dương Vương giận hay không có liên quan gì đến ta đâu?

Trương Vô Kỵ thấy Lộc Trọng Khách hạ độc thủ đánh Chu Chỉ Nhược, lại vô lễ với Triệu Mẫn, nhớ lại khi còn nhỏ trúng phải Huyền Minh thần chưởng của hai gã này, chịu không biết bao nhiêu khổ sở, hận cũ thù mới bùng bùng bốc lên, bèn nói:

- Mẫn muội, em lui ra ngoài, hai tên già này ta vừa gặp đã lộn ruột, hôm nay phải cho chúng nó một mẻ mới xong.

Nhị lão thấy chàng tay không nên cũng bỏ binh khí xuống, chăm chăm đứng đợi. Trương Vô Kỵ quát lớn:

- Xem chiêu đây!

Chàn dùng chiêu Lâm Tước Vĩ song chưởng đánh ra. Chiêu này nằm trong Thái cực quyền, đánh ra thật chậm nhưng bên trong chưởng lực có ngâm vận Cửu Dương thần công. Thái cực quyền đối với đời sau coi là tầm thường nhưng lúc đó Trương Tam Phong mới sáng tạo chưa bao lâu, trong võ

lâm rất ít người biết đến. Lộc Trọng Khách chưa từng thấy loại chưởng pháp mềm mại như không có sức này bao giờ, không biết bên trong có nguy kế gì, y đối với Trương Vô Kỵ vốn rất úy kỵ nên không dám đỡ, vội lách qua tránh. Trương Vô Kỵ chuyển mình dùng chiêu Bạch Xà Thổ Tấn, tay trái đánh vào Hạc Bút Ông, tay phải hơi rung động, vươn ra thu vào không nhất định. Hạc Bút Ông điểm hờ ngón tay trở bên trái vào lòng bàn tay chàng, chưởng phải đánh nghiêng xuống vào bụng Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ đã mấy lần giao đấu với Huyền Minh nhị lão, biết hai gã này không phải là đối thủ của mình, mới đây chàng lại cùng nhóm Độ Ách tam tăng kịch chiến ba lần, võ công cao thêm một bậc, muốn đánh bại hai người thì thừa sức. Có điều hai người này tài nghệ thật là ghê gớm nên không dám coi thường liên sử dụng Thái cực quyền pháp, tạo thành vòng lớn vòng nhỏ, Cửu Dương thần công theo những vòng đó lúc thẳng lúc xéo cuộn cuộn tung ra.

Huyền Minh nhị lão thấy dương khí mỗi lúc một thịnh, khí âm hàn của Huyền Minh thần chưởng mỗi lúc càng thêm bị đối phương đẩy ngược trở lại.

Đấu đến hơn một trăm hiệp rồi, Trương Vô Kỵ bất ngờ xoay người, thấy dưới đất có hai bóng người hơi run rẩy, chính là bóng trắng chiếu vào Triệu Mẫn và Chu Chỉ Nhược, trong lòng hơi hoảng, nghiêng người quan sát, thấy Triệu Mẫn không ngừng lắc đầu, xem ra không ôm nổi Chu Chỉ Nhược nữa rồi, nghĩ thầm: "Hồng mắt, Chỉ Nhược trúng phải một chưởng Huyền Minh của lão họ Lộc, xem ra không chịu được. Nàng vốn đã luyện công phu âm hàn lại thêm lãnh khí ghê gớm nhất thiên hạ của Huyền Minh thần chưởng, lạnh càng thêm lạnh, xem ra cả Mẫn muội cũng chịu không nổi". Chàng bèn gia tăng kinh lực đánh ép tới Lộc Trọng Khách.

Lộc Trọng Khách thấy chàng biến đổi quyền pháp đoán ngay được tâm lý Trương Vô Kỵ, nghiêng người tránh qua, kêu lên:

- Sư đệ, cố đấu cầm chừng. Hàn độc trên người con bé họ Chu đang phát tác, đừng để y rảnh tay giải cứu.

Hạc Bút Ông nói:

- Chính thế!

Y nhảy ra khỏi vòng nhật hai cây bút mỏ hạc, dùng phép Thông Thiên Triệt Địa đánh cả trên lẫn dưới hai phía. Trương Vô Kỵ khinh khỉnh nói:

- Có hay không có binh khí thì cũng thế mà thôi.

Vù một chưởng đánh ra, kinh phong ép tới khiến Hạc Bút Ông ngộp thở. Lộc Trọng Khách cũng ngoặt tay rút trượng đầu hươu ra, tấn công vào bên hông Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ biến đổi luôn mấy pho quyền pháp khác nhau, sử dụng những chiêu trong ba mươi sáu thức Long Trảo Cầm Nã Thủ học lóm của Không Tính thần tăng phái Thiếu Lâm là Phủ Cầm Thức, Cổ Sát Thức, Bỏ Phong Thức, Bão Tàn Thức thế công thật là ghê gớm. Lộc Trượng Khách kêu lên:

- Long Trảo Công nhà ngươi luyện giỏi nhỉ, để rồi đây đào hố thì tiện quá.

Hạc Bút Ông hỏi lại:

- Sư ca, đào hố dưới đất làm gì thế?

Lộc Trượng Khách cười nói:

- Chu cô nương chết rồi, đào hố chôn chứ còn gì nữa.

Y mở mồm nói tâm thần hơi phân tán, Trương Vô Kỵ đá ra một cước trúng ngay trên đùi trái của y. Lộc Trượng Khách trúng đòn lảo đảo nhưng gượng đứng lại được ngay, vội múa cây trượng sừng hươu vù vù khiến gió mưa không lọt.

Trương Vô Kỵ quay đầu nhìn lại Triệu Mẫn và Chu Chỉ Nhược thấy hai nàng đang run lập cập, hỏi:

- Mẫn muội, ra sao rồi?

Triệu Mẫn đáp:

- Ôi chao, lạnh quá sức.

Trương Vô Kỵ kinh hãi, hơi suy nghĩ hiểu ngay, Chu Chỉ Nhược trúng phải Huyền Minh thần chưởng âm hàn lợi hại đã đành, nhưng chỉ một mình nàng bị mà thôi, lúc này cả Triệu Mẫn cũng lạnh nữa, hẳn là vì Triệu Mẫn có lòng tốt, giờ chưởng giúp Chu Chỉ Nhược vận công đề kháng. Hai người công lực cách nhau xa, nội công của Chu Chỉ Nhược lại mười phần quái dị thành thử Triệu Mẫn cứu người không xong đâm hại vào thân. Trương Vô Kỵ song chưởng bung ra thu vào, chỉ mong sớm đánh bại nhị lão. Thế nhưng hai người lại cứ tránh xa xa, lúc trước lúc sau, cố gắng diên trì không chịu đối mặt đánh với chàng.

Trương Vô Kỵ nóng ruột, kêu lên:

- Mẫn muội bỏ Chu cô nương xuống đất, đừng ôm nàng ta nữa.

Triệu Mẫn đáp:

- Em ... em không bỏ xuống được.

Trương Vô Kỵ lạ lùng:

- Sao thế?

Triệu Mẫn đáp:

- Lưng ... lưng cô ta ... không hiểu sao dính chặt vào tay em.

Nàng vừa nói hai hàm răng đánh vào nhau kêu lộp cộp, thân hình lẩy bẩy muốn ngã, Trương Vô Kỵ hết sức kinh hãi. Lại nghe Lộc Trọng Khách nói:

- Trương giáo chủ, Chu cô nương kia lòng dạ thật độc địa, nàng ta đang đẩy hàn độc qua người quận chúa nương nương, chẳng mấy chốc quận chúa sẽ chết. Vậy mình giao hẹn với nhau có được không?

Trương Vô Kỵ hỏi lại:

- Giao hẹn cái gì?

Lộc Trọng Khách nói:

- Bọn mình hai bên ngừng đấu, bọn ta lấy hai quyển sách trên người Chu cô nương, người cứu quận chúa.

Trương Vô Kỵ hừ một tiếng, nghĩ thầm: "Huyền Minh nhị lão này võ công vốn đã thật ghê gớm, nếu như luyện thêm võ công âm độc của Chu Chỉ Nhược, sau này làm ác còn ai chế phục được chúng nữa". Chàng hoang mang nhìn lại thấy khuôn mặt trắng trẻo như ngọc của Triệu Mẫn nay thành xanh lè, đầy vẻ đau khổ dường như chịu không nổi. Trương Vô Kỵ lùi lại hai bước, tay trái nắm lấy tay phải nàng, chân khí Cửu Dương trong người theo lòng bàn tay cuộn cuộn tuôn ra. Lộc Trọng Khách kêu lên:

- Tiến lên tấn công gấp.

Huyền Minh nhị lão liền một trượng hai bút múa lên như gió táp mưa sa xông vào. Trương Vô Kỵ dùng đến quá nửa chân lực để cứu hai nàng Triệu Chu, thân hình lại không thể di động, chỉ còn có một chương ngự địch nên trong giây lát đã vạn phần nguy hiểm. Soẹt một tiếng, ống quần chân trái đã bị bút của Hạc Bút Ông xé rách một đường dài, trên đùi máu chảy đầm đề. Triệu Mẫn vốn dĩ bị khí âm hàn trong người Chu Chỉ Nhược truyền vào, tưởng chừng huyết dịch trong người sắp đóng thành băng nhưng một khi Cửu Dương chân khí tuôn vào liền thấy ấm áp trở lại. Thế nhưng Trương Vô Kỵ đơn chương chống đỡ với Huyền Minh nhị lão gạt trái quét phải thành thử chân khí truyền vào Triệu Mẫn yếu dần khiến hai hàm răng nàng lại đánh lộp cộp.

Lộc Trọng Khách đánh vù vù vù ba trượng, chiếc sừng hươu trên đầu gậy đâm vào mắt Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ giờ chương vận lực gạt ra dồn Lộc Trọng Khách trở lại. Thế nhưng Hạc Bút Ông đã xông được vào bút bên trái dùng chiêu Tòng Tâm Sở Dục, điểm vào hông chàng. Trương Vô

Kỵ không cách nào tránh né, chỉ còn cách thi triển Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp để đẩy bút của y chệch ra, thế nhưng bút lực của Hạc Bút Ông hết sức mạnh mẽ, không biết có đẩy ra nổi không. Bỗng nghe keng một tiếng, bên hông dội lại nhưng không cảm thấy đau, thì ra bút của Hạc Bút Ông đã điểm trúng thanh đao Đồ Long đeo ngang lưng.

Trương Vô Kỵ bình thời giao đấu không dùng binh khí, khi đấu với ba nhà sư Độ Ách cũng chỉ dùng thánh hỏa lệnh coi như tay thước, chứ chưa hề sử dụng đao kiếm, thành thử đao Đồ Long đeo ngay bên người mà vẫn không nhớ tới rút ra ngự địch.

Bút đó của Hạc Bút Ông điểm trúng khiến chàng tỉnh ngộ, liền quát lên một tiếng, chân trái đá ra, đẩy lùi Hạc Bút Ông ba bước, thò tay rút đao ra, vừa ngay lúc Lộc Trọng Khách đâm gậy tới. Đao Đồ Long trong tay Trương Vô Kỵ vung lên, nghe soẹt một tiếng khẽ chiếc đầu hươu trên gậy của y bị gãy rơi xuống liền. Lộc Trọng Khách kinh hãi kêu lên:

- Chao ôi!

Song bút của Hạc Bút Ông liền cuốn tới, bảo đao của Trương Vô Kỵ thuận đà, soẹt soẹt hai tiếng, đôi bút mỏ hạc đã gãy thành bốn khúc. Thanh bảo đao liền múa lên thành một luồng ánh sáng trắng, Huyền Minh nhị lão không dám đến gần, Cửu Dương chân khí trong người Trương Vô Kỵ lại tuôn vào thân thể Triệu Mẫn, lần này toàn lực phát huy nên hàn độc trong người Chu Chỉ Nhược liền bị đẩy ra hết sạch. Thế nhưng âm dương nhị khí trong cơ thể con người giao cảm, bên này mạnh ắt bên kia yếu, bên kia yếu ắt bên này mạnh, Huyền Minh hàn độc hết rồi, Cửu Dương chân khí liền tiếp tục tiêu giải Cửu Âm nội lực của nàng đang luyện.

Chu Chỉ Nhược lấy được pho Cửu Âm chân kinh dấu trong kiếm ý Thiên, sợ Tạ Tốn và Trương Vô Kỵ biết được nên chỉ đến tối mới len lén luyện tập, nhưng thời gian gấp rút nên không cách nào đi từ căn bản tuần tự tiệm tiến thành thử nội lực không lấy gì làm thâm hậu, chỉ tập toàn những công phu hạ thừa trong quyển kinh này mà thôi. Nàng trúng phải Huyền Minh thần chương rồi định đem khí âm hàn đẩy qua thân thể Triệu Mẫn, đến khi Trương Vô Kỵ đưa tay giúp đỡ, thấy toàn thân ảm áp thật là khoan khoái, thấy khí lực tăng dần định rời khỏi bàn tay Triệu Mẫn, vừa gắng sức lại thấy bị một sức thật mạnh hút chặt vào, giằng không ra, mới hay lúc này bàn tay Triệu Mẫn bị lưng nàng hút chặt, bây giờ thì chính nàng lại bị Triệu Mẫn hút ngược lại cũng chỉ vì nội lực hai bên mạnh yếu khác nhau nên không khỏi kinh hoảng.

Trương Vô Kỵ khu trừ hàn độc bỗng thấy Cửu Dương chân khí của mình tống ra, bàn tay Triệu Mẫn lại truyền một luồng hàn khí chống lại, lại tưởng hàn độc của Huyền Minh thần chương chưa trừ hết, lại càng cố sức tuôn vào

nhiều hơn có biết đâu chàng mỗi lần đưa Cửu Dương chân khí vào thì Cửu Âm chân khí của Chu Chỉ Nhược khổ công tu luyện lại bớt đi một chút. Chu Chỉ Nhược trong bụng kêu khổ thầm nhưng không nói ra được tự biết mình chỉ mở mồm lập tức học máu, chân khí ra hết chết ngay.

Triệu Mẫn thấy chân khí trong thân thể dung hòa, cười nói:

- Vô Kỵ ca ca, em khỏe rồi, anh chuyên tâm đối phó Huyền Minh nhị lão.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Hay lắm!

Lập tức thu nội lực về. Chu Chỉ Nhược thoát nạn, không còn bị hút nữa, biết âm độc của Huyền Minh thần chưởng trong mình đã hết nhưng Cửu Âm nội lực cũng bị tổn hao rất lớn, thấy Trương Vô Kỵ múa thanh đao Đồ Long chuyên tâm nghênh địch, liền giơ năm ngón tay ra chộp lên đầu Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn kêu lên một tiếng:

- ối chao!

Thấy đỉnh đầu đau nhói, những tưởng phen này không còn đường sống sót, ngờ đâu nghe mấy tiếng lách cách, Chu Chỉ Nhược kêu oái lên một tiếng vội vã chạy mất. Trương Vô Kỵ kinh hoảng vội quay lại hỏi:

- Chuyện gì thế?

Triệu Mẫn giơ tay sờ đầu sợ đến mất hết hồn vía, không nói nên lời. Trương Vô Kỵ tưởng nàng bị thương vì Cửu Âm Bạch Cốt Trảo nên cũng hoảng hốt tay múa đao chặn nhị lão, tay kia thò vào thăm thử đầu nàng ra sao, thấy trên đầu ướt nhèm nhẹp, tuy có chảy máu nhưng không bị vỡ đầu thủng lỗ, lòng như trút được gánh nặng, an ủi nàng:

- Chỉ bị thương ngoài da thịt thôi, không đến nỗi nào.

Trong bụng nghĩ thầm: "Lạ thật, lạ thật" Chàng có biết đâu khi Chu Chỉ Nhược ra tay tập kích, Cửu Dương chân khí trong người Triệu Mẫn chưa ra hết, còn Chu Chỉ Nhược chân khí thì lại hao tổn nặng, lấy yếu công mạnh, không đủ thương được đối phương mà chính mình lại bị tổn hại, bị chấn động đến gãy ngón tay.

Trương Vô Kỵ vừa phân tâm Huyền Minh nhị lão lập tức tấn công tới. Lúc này trong tay chàng đã có một món binh khí sắc bén nhất thiên hạ rồi, tự cảm thấy chỉ dựa vào binh khí mà thắng người khác thì không oai hùng chút nào, nên lật đao lại giao cho Triệu Mẫn, nội tức lưu chuyển một vòng thật nhanh, ngưng thần chuyên tâm, tay trái đưa ra sử dụng Càn Khôn Đại Na Di chuyển hướng kinh lực của chưởng Hạc Bút Ông vừa đánh tới. Hành động vừa kéo vừa đẩy này bên trong có Cửu Dương thần công dùng lẫn với công phu tối

cao cấp thứ bảy trong Càn Khôn Đại Na Di. Sử dụng công phu này thật hao tổn nội lực, không thể sơ xảy chút nào vì chỉ vận dụng hơi chệch một tí thì chính mình sẽ bị tẩu hỏa nhập ma ngay thành thử khi chàng phân tâm giúp cho hai nàng Triệu Chu khu trừ hàn độc mặc dù tình thế cấp bách chàng vẫn không dám đem ra sử dụng.

Huyền Minh nhị lão là hạng cao thủ số một, nếu chỉ dùng công phu cấp năm, cấp sáu đối phó với họ ắt không thể nào làm gì được hai người. Chàng gạt ra vừa lúc chuông của Hạc Bút Ông đánh tới nghe bộp một tiếng trúng ngay đầu vai Lộc Trượng Khách. Lộc Trượng Khách kinh hãi giận dữ nói:

- Sư đệ, ngươi làm trò gì thế?

Hạc Bút Ông võ công thật tinh xảo nhưng đầu óc lại hơi chậm chạp, việc gì cũng phải suy nghĩ rất lâu mới hiểu được lý lẽ, ngay lúc này vẫn ngỡ ngàng chưa biết tại sao, ấp úng không trả lời được chỉ biết là do Trương Vô Kỵ làm trò quái quỷ nên đành tấn công tới tấp để tạ lỗi với sư huynh. Y vận kinh lên chân phải đá ra, Trương Vô Kỵ phẩy tay một cái, vừa bắt vừa kéo, cước đó liền chuyển hướng nhắm ngay đan điền Lộc Trượng Khách. Lộc Trượng Khách vừa sợ hãi, vừa bức tức, nghiêng người qua tránh quát lên:

- Ngươi có điên hay không?

Triệu Mẫn kêu lên:

- Đúng thế, Hạc tiên sinh mau bắt tên sư huynh phạm thượng tác loạn, hiếu sắc tham dâm kia, cha tôi sẽ trọng thưởng.

Trương Vô Kỵ trong bụng cười thầm: "Kế khích bác, ly gián đó quả thật hữu hiệu". Chàng vốn dĩ muốn sử dụng Càn Khôn Đại Na Di khiến cho Hạc Bút Ông sẽ đánh vào Lộc Trượng Khách, sau đó lại dẫn Lộc Trượng Khách đánh vào Hạc Bút Ông bây giờ nghe Triệu Mẫn nói thế, nên chỉ vận động thúc đẩy quyền cước của Hạc Bút Ông còn đối phó với Lộc Trượng Khách thì dùng chiêu số trong thái cực quyền. Trương Vô Kỵ gọi lớn:

- Hạc tiên sinh, chớ có lo, tôi với ông hai người hợp lực thể nào cũng hạ được con hươu dâm. Nhữ Dương Vương đã phong cho ông làm ... phong ông làm ...

Chàng nhất thời chưa nghĩ ra quan chức gì cho thích hợp. Triệu Mẫn vội nói:

- Hạc tiên sinh, tờ cáo thư phong quan cho ông có sẵn đây.

Nói xong lấy trong bọc ra một tờ giấy mở ra, đọc:

- ô, là Đại Nguyên Hộ Quốc Dương Oai Đại Tướng Quân, thôi cố gắng thêm chút nữa.

Trương Vô Kỵ tả chưởng đánh ra, ép cho Lộc Trọng Khách phải dạt sang bên trái, còn tả chưởng của Hạc Bút Ông bị chàng lái qua đánh từ trái sang phải, thành thế tả hữu giáp công.

Lộc Trọng Khách với Hạc Bút Ông mấy chục năm nay tình thân còn hơn anh em ruột, vốn dĩ không thể nào tin y lại bán rẻ tình đồng môn nhưng lúc này thấy Hạc Bút Ông năm chiêu liên toàn là tấn công vào chỗ yếu hại, trong đường quyền ngọn cước xem ra đều dồn hết sức, dường như muốn lấy mạng mình thì còn ngờ thế nào được? Y phần uất dị thường, quát lớn:

- Người tham đồ phú quý, không còn biết đến nghĩa khí nữa chăng?

Hạc Bút Ông vội nói:

- Tôi ... tôi chẳng ...

Triệu Mẫn vội tiếp lời:

- Đúng thế, chẳng qua bất đắc dĩ vì chức Hộ Quốc Dương Oai Đại Tướng Quân nên phải đắc tội với sư huynh chứ có còn gì để nói nữa đâu.

Trương Vô Kỵ tay phải tăng thêm mười thành công lực, chăm chú dẫn qua, chưởng của Hạc Bút Ông vừa đánh tới nghe bình một tiếng trúng thật mạnh ngay vai Lộc Trọng Khách. Lộc Trọng Khách giận không để đâu cho hết, đánh ngược lại một chưởng, gây luôn mấy cái răng hàm bên trái của Hạc Bút Ông. Hạc Bút Ông tuổi đã cao trong mồm chỉ còn có mấy cái răng đó để nhai nên quý lắm, bị như thế không khỏi nổi giận, quát lên:

- Sư ca chẳng biết trái phải là gì, đâu phải tiêu đệ cố ý đánh đâu.

Lộc Trọng Khách cũng bực tức quát lại:

- Thế ai đánh trước?

Y kiến văn rộng rãi thật nhưng đâu có ngờ rằng thế gian này lại có Càn Khôn Đại Na Di thần công cấp thứ bảy uy lực dường ấy, kẻ võ công cao siêu như Hạc Bút Ông, Trương Vô Kỵ có thể đánh y giết y chứ lẽ nào lại có thể mượn sức đánh sức để chuyển hướng chưởng lực sang đánh mình, thành thử không chút nghi ngờ Trương Vô Kỵ ra tay.

Hạc Bút Ông cố gắng biểu lộ tấm lòng mình, liền chửi:

- Thành giặc con làm trò quỷ.

Triệu Mẫn kêu lên:

- Đúng đó, đừng gọi y là sư ca nữa, chửi y "thành giặc con" là đúng rồi.

Trương Vô Kỵ dùng chưởng bên trái ép chưởng lực của Lộc Trọng Khách, tay phải kéo chưởng của Hạc Bút Ông trúng ngay má y, lập tức sưng phù lên ngay. Trương Vô Kỵ thấy Lộc Trọng Khách phần nộ muốn điên lên

được, mắt đỏ ngầu, chưởng lực cuộn cuộn thúc ra, biết kế ly gián đã thành, quát lên:

- Hạc tiên sinh, con hươu dâm này ta giao cho người đó.

Chân trái điểm một cái, nhảy vọt ra ngoài, nắm tay Triệu Mẫn đi khỏi. Chỉ thấy Huyền Minh nhị lão kẻ một quyền, người một cước càng đấu càng thêm kịch liệt. Triệu Mẫn nói:

- Hạc tiên sinh, người bắt được sư ca rồi, võ công bí cập trong đao Đồ Long sẽ cho người mượn xem một tháng. Mau lập đại công, đừng để mất dịp may này.

Lộc Trọng Khách nổi giận dùng dùng, hạ thủ không một chút nương tay. Hai người cùng một môn phái, võ công tám lượng nửa cân, trận ác đấu này không biết đến bao giờ mới dứt.

Hai người về đến chùa Thiếu Lâm, Trương Vô Kỵ xem lại vết thương trên đầu Triệu Mẫn thấy không có gì đáng ngại, bỗng nhớ đến một chuyện nói:

- Mẫn muội, em may sao lại mang theo tờ giấy khiến cho Lộc Trọng Khách không thể không tin.

Triệu Mẫn tủm tỉm thò tay trong túi lấy ra một tờ giấy mỏng, giơ ra trước mặt cho chàng coi, cười nói:

- Chàng đoán thử xem cái gì đây?

Trương Vô Kỵ cười đáp:

- Em bảo đoán thử cái gì, làm sao anh đoán được, nghĩ ngợi làm gì cho phí công.

Triệu Mẫn để hai cuộn giấy vào tay chàng, Trương Vô Kỵ đưa ra trước đèn xem thử thấy đó không phải là giấy mà là một mảnh lụa mỏng như cánh ve sâu, viết đầy những chữ khải nhỏ bằng đầu ruồi. Cuộn giấy thứ nhất đầu đề viết bốn chữ Vũ Mục Di Thư, bên trong viết toàn tinh nghĩa yếu quyết hành quân giao chiến, bố trận dùng binh. Xem đến cuộn giấy thứ hai, bốn chữ tựa đề Cửu Âm Chân Kinh bên trong ghi toàn những võ công thần kỳ quái dị, giở đến cuối cùng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo và Tội Tâm Chưởng cũng có trong đó. Chàng giật mình hỏi:

- Em ... em lấy ở trong người Chu cô nương đấy ư?

Triệu Mẫn cười:

- Trong lúc cô ta không cử động được, lẽ nào em lại không tiện tay dắt dê ? Công phu âm độc này thiếp chẳng muốn học đâu nhưng lấy để hủy đi hơn là ở tay cô ta để hại người.

Trương Vô Kỵ thuận tay giở coi Cửu Âm Chân Kinh, đọc vài chương thấy văn nghĩa thâm áo nhất thời chưa hiểu được kỹ càng nhưng quyết không phải là loại võ học âm độc hạ lưu bèn nói:

- Võ công trong cuốn kinh này thật là sâu xa, cứ theo đó mà tu luyện, một hai chục năm sau thành tựu thật là ghê gớm còn như chỉ mong tốc thành học được một chút vỏ bên ngoài thì hại người mà hại luôn cả mình nữa.

Chàng ngừng lại một lát nói tiếp:

- Chẳng hạn như vị tử tử áo vàng kia, võ công với Chu cô nương cũng một đường nhưng chiêu số chính đại quang minh thật là thẳng thắn đường như cũng từ cuốn Cửu Âm Chân Kinh này mà ra.

Triệu Mẫn đáp:

- Cô ta nói "Sau núi Chung Nam, Mộ người Hoạt Tử, Thần điều hiệp lữ, Tuyệt tích giang hồ", bốn câu đó có ý nghĩa gì?

Trương Vô Kỵ lắc đầu nói:

- Sau này mình gặp lại thái sư phụ sẽ thỉnh giáo lão nhân gia có khi hiểu được nguyên do bên trong không chừng.

Hai người chuyện trò thêm mấy câu, thấy dưới núi không nghe động tĩnh gì nên chia tay về ngủ.